DILEMMA

Studentenblad van de Blandijn

5

Cappadoci...
...watte?
p. 8

Vlaamse meester zonder anderhalve meter
p. 17

Thuis in cultuur?
Haal cultuur in huis
p. 32

Verba volant, scripta manent

Gent Editie 5 Zomer 2020 V.U.: Simon Lambrechts & Flor Roesbeke

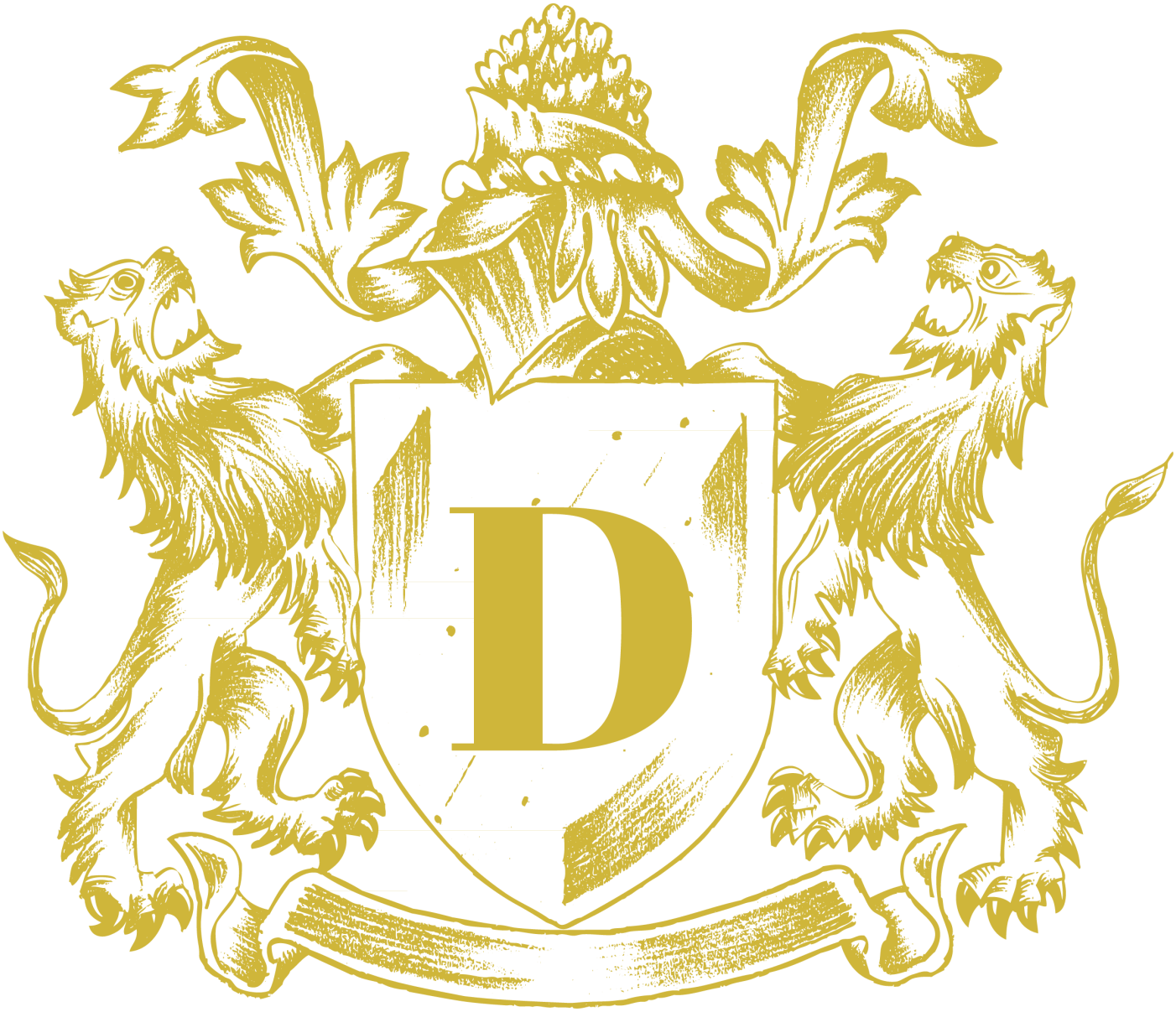

altijd bereikbaar

Schild: © Abel Demuysere

De preses (s)preekt

Lieve Jasper,

Het presesschap is een beetje zoals een estafetteloop. Hij begint van zodra je verkozen bent. Met knikkende knieën sta je klaar en inwendig ben je al aan het stressen over je naderende voorganger en of je dat godverdomse stokje wel gewoon normaal zal vastnemen zonder het als een stuntelige idioot te laten vallen. Cavafuif. Nog heel even. Vriendjes en familie. Het komt nu wel heel dichtbij. Zwanenzang. Je neemt het stokje over en blijkt geen stuntelige idioot. Gelukkig.

In het begin voelt het wat onwennig aan, maar al snel geef je jezelf over aan het tempo en passeer je de eerste meters. Voor je het weet, raas je voorbij 'Barbecue' en 'Brouwerijbezoek' en ligt ook de zomervakantieafstand achter je. Alsof je je in een spel Mario Kart bevindt, komt de eerste power up: het presidiumweekend. Je gooit jezelf door het semi-doorschijnende vierkant en hoopt op het beste. En het beste komt. Want bij Filo doet het dat altijd.

Met de welbekende tune race je als een knallende ster richting het begin van je jaar. Beetje bij beetje word je een meester in het driften en ontwijk je iedere obstructie op je weg. Hoewel die voor jou begon met een aantal moddervlekken - voor ons beiden voor eeuwig verpersoonlijkt door een niet nader genoemd virus - hoop ik dat je er verder geen zal tegenkomen.

Mij hebben ze helaas wat eerder bij mijn finish gebracht. Ik heb de benen vanonder mijn lijf gelopen, maar voor mij zit het erop. Een beetje uitgeput, maar vooral heel voldaan, bevind ik me op enkele meters van jou, mijn opvolger, die straks de race zal verderzetten. Ik zie je knikkende knieën. Ik herken ze alsof ze gisteren nog de mijne waren. En ergens is dat misschien ook zo. Maar vandaag knikken ze niet meer. Vandaag sta ik stevig in mijn schoenen.

Weldra zal deze preses niet meer (s)preken. Maar toekijken vanop de zijlijn. Jij al lopend op het veld. En ik ... op de bank, hopend dat wanneer ook jouw race ten einde komt, je net zo stevig in je schoenen en met even veel vertrouwen in je opvolger het Filostokje mag doorgeven. Terwijl jij nog even hoopt geen stuntelige idioot te zijn, verzet ik mijn laatste meters. De weg is lang en tegelijk vooral te kort. Geniet van elke stap die je erop zet. Sommige al stuiterend; andere al strompelend of slepend. Allemaal in dezelfde richting. Want hoe je het ook draait of keert: aan het einde wacht voor iedereen diezelfde bank.

Weet dat je je niet moet haasten. Ik hou een plekje voor je vrij ♥

Julie

Inhoud

FOCUS

IJSTIJD
Recensie: *Ice Age* 7

KLASSIEKE OUDHEID
Het Cappadocisch: de ontdekking van een doodgewaande taal 8
Stephen Fry en vooruitziendheid 10
Het verhaal van Thor, de travestiet 11

MIDDELEEUWEN
Jan Van Eyck en het 'frozen faces effect' 16
Recensie: *Beatrijs* 18

RENAISSANCE & ONTDEKKINGSREIZEN
De Yins & Yangs van de Florentijnse Renaissance 22
Etymologica: de continentennamen 23

OORLOGSJAREN
De literaire wereld in de *Roaring Twenties* 24
Meerstemmigheid in de poëzie van Jotie T'Hooft 25

CORONADAGEN
Een impressie van een zonnige namiddag toen het leven nog echt was 28
Pastorale momentjes tijdens een pandemie 29
Recensie: *Tiger King* 30
Thuis in cultuur? Haal cultuur in huis 32
Studentenvertegenwoordiging anno COVID-19 36

FILOLOGICA

Prenior (s)preekt 39
Filo's Pop Poll 40
Quotologica 50
Filologica's fotoboek 52
Filo-bingo 54
Stof en as 55

BELLETRIE

Vluchtige vergetelheid (Amber Kwanten) 59
Soms hoop ik dat het witte blad me hoort (Jürgen Voet) 60
Nach al diesen Eskapaden (Elena Van Meirvenne) 61

EXTRA

Oude woorden 63
Scriptor Shitposting 64
Horoscoop 66
UniChef 68
Oplossing 71

Scriptoriaal

Wij, Simon Lambrechts & Flor Roesbeke, voordien gevestigd in de krochten van de Blandijn te Gent, beiden (meestal) gezond van geest en niet schrijvende vanuit een frauduleus of bedreigend perspectief, of vertrekkende vanuit een externe invloed, verklaren onderstaande tekst tot onze laatste wil en testament.

Artikel 1
§1.1

Na twaalf maanden in dit leven, maken wij het testament op van ons blad.
Het is niet dat we geld of rijkdom hebben weg te geven, dat hebben we immers nooit gehad.
Nieuwe horizonten en verse idealen; canonieke schrijfsels, hoewel ze uit de mode zijn.
Wie ze hebben wil, mag ze komen halen, vooral Blandino's vinden ze nog fijn.

§1.2

Aan Cedric, verdiend driewerf hoera,
laten we met plezier onze stripboeken en strak gepixeleerde kontjes na.
Aan Eveline, opdat ze ervan zou kunnen genieten,
onze epische sprookjes en religieuze toneelrekwisieten.
Aan Youness, tot slot, met zijn late benoeming,
schenken we onze vergeelde postkaarten en een exotische droombestemming.

Artikel 2
§2.1

Deze laatste editie van *Dilemma* legateren we in het bijzonder aan onze dierbare broeders en zusters, waarde collega's en "ik-ken-uw-gezicht-van-ergens"-kennissen. We koesteren niet enkel onze mooie herinneringen - want die neem je mee zolang je verder leeft -, maar we laten ook een paar andere dingen na. Als eerbetoon aan onze lange traditie blikken we terug op ons rijke verleden. Van de koele **ijstijd**, via de kunstige **middeleeuwen** tot de actuele **coronadagen**... geen enkele herinnering, noch mecenas ontsnapt aan onze aandacht. Mythologische helden en koene professoren ontvouwen existentiële vraagstukken over poëzie, kunst en (taal)geschiedenis.

Om dit testament ten slotte als rechtsgeldig te laten verklaren, delen we onze laatste wensen in het bijzijn van onze nabije **Filologica-leden**. Wij vervagen echter niet per direct tot **stof en as**, wij wachten op jullie aan de poorten van Sint-Pieter(s). Dit is dus geen vaarwel, maar een tot ziens. Adieu (of juister: tschüss).

Overeengekomen te Gent in juni 2020, tussen

Handtekening:
Jullie (ex-)Scriptoren

Simon en Flor

Handtekening:
Jullie (nieuwe) Scriptor

Victor

Colofon

V.U.
Simon Lambrechts
Flor Roesbeke
Scriptoren Filologica
Blandijnberg 2, 9000 Gent

Hoofdredactie
Simon Lambrechts
Flor Roesbeke

Vormgeving
Youness Iken

Correctoren
Ineke Barbaix
Youness Iken
Simon Lambrechts
Flor Roesbeke
Julie Vlaminck

Redactie
Ineke Barbaix
Vince De Nil
Lotte Devoldere
Youness Iken
Mark Janse
Koenraad Jonckheere
Amber Kwanten
Simon Lambrechts
Maral Mesghali
Flor Roesbeke
Stef Roesbeke
Jasper Soens
Arthur T'Kindt
Emiel T'Kindt
Yves T'Sjoen
Elena Van Meirvenne
Marlies Vervoort
Julie Vlaminck
Jürgen Voet
Victor Ysebaert

Wij bedanken
Wasverzachter
Boudewijn de Groot
Dilemma-redactie

Wij vervloeken
Technische problemen
Rijmen voor 'gevorderden'
Interne communicatie

FOCUS

Een *koele* recensie over *Ice Age*

BELLETRIE

Wat is het eerste waar je aan denkt wanneer je het woord "ijstijd" hoort? Uitgestrekte toendra's? Wolharige mammoeten? Of de internationaal bekroonde kaskraker *Ice Age* (2002) van Twentieth Century Fox? Want zeg nu zelf, wat is er toepasselijker in een *Dilemma* over het verleden dan een recensie van een al enkele jaren niet meer relevante film over geanimeerde, sprekende dieren?

Ik heb de *Ice Age*-films altijd al een warm hart toegedragen. De combinatie van slapstickhumor en uitgestorven dieren is er een die mij als kind urenlang vermaakt heeft, en tot op heden een *guilty pleasure* van me is. Ik vind het persoonlijk een ideale film om te bekijken na een break-up terwijl je geniet van een pot Ben & Jerry's. Dat zegt misschien eerder iets over hoe emotioneel labiel ik ben, dan over de kwaliteit van de film an sich. Wat wel getuigt van vakmanschap is dat *Ice Age*, in tegenstelling tot de meeste niet-Pixar-animatiefilms uit de vroege jaren 2000, niet compleet uit het collectief geheugen is verdwenen. De sequels vind ik persoonlijk minder memorabel, maar het is wel fascinerend om te zien hoe de serie evolueerde van een vrij begrijpelijke animatiefilm over pleistocene megafauna naar een anachronistische *fever dream* met hippies, piraten en dinosauriërs. Dat gezegd zijnde hoort u mij niet klagen, ik ben er namelijk sterk van overtuigd dat dino's en hippies vrijwel alles beter maken – ik spreek me niet uit over piraterij, maar wil desondanks graag alle obscure websites bedanken waar ik deze films bekeken heb.

Hoe het ook zij, ik ben de Ice Age-franchise meer dan dankbaar om destijds mijn fascinatie voor de prehistorie aan te wakkeren, die zich de laatste jaren vooral uit in het obsessief verzamelen van fossielen. Mijn meest recente aankoop was toevallig een plukje mammoethaar uit de Siberische permafrost. Misschien een ietwat bedenkelijke aankoop – nu ik erover nadenk. Een vies stukje bevroren mammoetprut uit de grond halen klinkt als een ideale manier om een wereldwijde pandemie te veroorzaken – stel je dat eens voor… Dat is pas fictie!

Victor Ysebaert

Het Cappadocisch

De ontdekking van een doodgewaande taal

PROF AAN HET WOORD

Als jongetje van acht jaar was ik gefascineerd door talen die niet in het Latijnse alfabet of zelfs helemaal niet in een alfabet geschreven werden. Egyptisch, Hebreeuws, Arabisch, Japans, Chinees - het waren allemaal mysterieuze en fascinerende talen, waarvan de sprekers wel ongelofelijk slim moesten zijn dat ze zulke ingewikkelde schriftsystemen konden lezen en schrijven. Ik kopieerde de mysterieuze tekens nauwkeurig uit een eendelige handencyclopedie van mijn opa en de eerste 'vreemde' taal die ik leerde schrijven was Grieks, want de Grieken gebruikten en gebruiken nog steeds een alfabet, waarvan het Latijnse zelf afgeleid is.

> **"Het Cappadocisch is weliswaar een Grieks dialect, maar het zit vol met Turkse woorden, klanken en grammaticale structuren door het eeuwenlange contact tussen Grieks en Turks in Cappadocie na de verovering van Klein-Azie door de Turken"**

Ik was dan ook heel erg trots dat ik mijn naam in Griekse letters kon schrijven, al snel gevolgd door de namen van de rest van mijn familie. Toen ik in de middelbare school echt Grieks kon leren, was dat een vanzelfsprekende keuze. Het is voor mij altijd de mooiste taal ter wereld gebleven, en uiteraard niet alleen meer omwille van het 'andere' alfabet. Toen ik later aan de UGent klassieke talen, vervolgens Hebreeuws en Sanskriet, en tenslotte historische taalkunde gestudeerd had, droomde ik ervan een nog niet-ontdekte taal op te sporen in Papoea Nieuw-Guinea of het Amazonegebied en zodoende als het ware de Indiana Jones van de taalkunde te worden. Toen ik mijn toekomstige vrouw leerde kennen, leek het vooruitzicht om enkele maanden per jaar tussen malariamuggen of piranha's te verblijven mij al snel een stuk minder aantrekkelijk en ik stortte mij dan ook met hernieuwde passie op de studie van het Grieks, dit keer in het kader van een doctoraatsonderzoek. Dat onderzoek spitste zich in eerste instantie toe op het Oudgrieks, maar al snel ontdekte ik dat ik het Oudgrieks als 'dode' taal (een foute benaming voor wie het Oudgrieks nog elke dag tot leven komt) beter begrepen kan worden als je de verdere evolutie mee in beschouwing neemt. En zo kwam ik via het middeleeuws Grieks bij het Nieuwgrieks, en met name bij de Nieuwgriekse dialecten, die een veel natuurlijkere ontwikkeling kennen, omdat ze niet door standaardisering of andere vormen van taalpolitiek 'gemanipuleerd' worden.

Op één van mijn ontdekkingstochten in de wondere (boeken)wereld van de Nieuwgriekse dialecten stootte ik op een volksverhaal dat door de bekende Hellenist Albert Thumb opgetekend was uit de mond van een Cappadociër. Het verhaal was getranscribeerd in Griekse letters, maar met een heleboel diacritica - leestekens die op of onder letters gezet worden om de uitspraak te verduidelijken. Het Cappadocisch is weliswaar een Grieks dialect, maar het zit vol met Turkse woorden, klanken en grammaticale structuren door het eeuwenlange contact tussen Grieks en Turks in Cappadocië na de verovering van Klein-Azië (het hedendaagse Turkije) door de Turken op de Byzantijnse Grieken. Ik zat met stomme verbazing te kijken naar een tekst die ik weliswaar kon lezen, omdat het Griekse alfabet gebruikt was voor de transcriptie, maar de helft van de woorden begreep ik niet of nauwelijks, waardoor ook de strekking van het verhaal mij volledig ontging. Mijn oude fascinatie voor vreemde, exotische talen flakkerde weer in alle hevigheid op en ik wist dat ik niet zou rusten, voor ik het Cappadocisch 'ontcijferd' had. Al doende ontdekte ik dat het Cappadocisch geen geschreven, maar een gesproken dialect was, aangezien het merendeel van de sprekers analfabeet was. Of beter: was geweest, want ik vernam dat de Cappadociërs uit hun vaderland verdreven waren in 1923-1924, nadat het Ottomaanse Rijk ineengestort was en Atatürk de Turkse Republiek had uitgeroepen. De zogenaamde 'bevolkingsuitwisseling' tussen Griekenland

en Turkije bepaalde dat alle christenen uit Turkije gedeporteerd werden, evenals alle moslims uit Griekenland.

> **"De Cappadociers werden in de volksmond 'Turkse bastaards' genoemd en probeerden zich aan te passen aan hun nieuwe vaderland door hun moedertaal te 'verloochenen' en hun kinderen en kleinkinderen Grieks te leren"**

In Griekenland werden de Cappadociërs vooral gevestigd in het Noorden van het land, dat nog maar sinds 1913 van het Ottomaanse Rijk bij Griekenland was gekomen. Het is dan ook niet helemaal onbegrijpelijk dat ze gediscrimineerd werden omwille van hun uiterlijk, maar vooral omwille van hun taal: 60% sprak alleen maar Turks, terwijl de resterende 40% naast Turks ook Cappadocisch sprak, maar dat klonk in de oren van de Grieken exact hetzelfde. De Cappadociërs werden in de volksmond 'Turkse bastaards' genoemd en probeerden zich zo goed en zo snel mogelijk aan te passen aan hun nieuwe vaderland door hun eigen moedertaal te 'verloochenen' en hun kinderen en kleinkinderen in plaats daarvan Grieks te leren. Het Cappadocisch verdween al snel van de radar en in de jaren 1980 was iedereen ervan overtuigd dat het volledig uitgestorven was. Toen ik in 1992 aan mijn studie van het Cappadocisch begon, wist ik dus niet beter of ik was weer een 'dode' taal aan het leren, waar bovendien niemand in geïnteresseerd was, zelfs Griekse dialectologen niet. Daardoor werd ik al snel de internationale expert van het Cappadocisch - wat niet zo moeilijk was als het lijkt, aangezien er geen specialisten en ook geen native speakers waren om mij tegen te spreken. Tot mijn verbazing en eerlijk gezegd ook tot mijn trots werd ik gevraagd om een vergelijkende grammatica te schrijven van de Cappadocische dialecten - het Cappadocisch heeft immer geen standaardtaal en bestaat uit veertien onderling zeer verschillende dialecten. Deze grammatica is onderdeel van een reusachtig handboek van de Nieuwgriekse dialecten waar verder alleen Griekse dialectologen aan meegewerkt hebben en dat helaas nog steeds niet gepubliceerd is, ondanks het feit dat ik de eerste versie van mijn grammatica in 2004 ingediend heb.

In 2005 stuurde Dr Dimitris Papazachariou, een bevriende collega van de Universiteit van Patras, mij een cd met een opname van een interview met twee stokoude Cappadociërs, dat kaderde in het grootschalige dialectonderzoek van Dimitris en zijn collega's. De mannen spraken Grieks en Turks, maar na lang aandringen zei een van hen plotsklaps een zinnetje bestaande uit vier woorden in het Cappadocisch: patéram dóika fšéa épki 'mijn vader heeft twaalf kinderen gemaakt'. Ik had nog nooit zo iets moois in mijn leven gehoord (nou ja, bij wijze van spreken). Ik boekte onmiddellijk een ticket naar Griekenland en samen met Dimitris ging ik Indiana Jones-gewijs 'op jacht' naar de laatste der Cappadociërs. Tot mijn grote verbazing vonden we niet één stokoude, zieltogende spreker, maar een heleboel sprekers, onder wie ook kinderen. In drie afgelegen dorpjes bleken veel Cappadociërs hun taal nog te gebruiken, zij het alleen voor 'interne communicatie', d.w.z. met familie en dorpsgenoten. Zodra er een Griek of een andere vreemdeling in de buurt kwam, schakelden ze onmiddellijk over op het Grieks.

Al snel deed het nieuws de ronde dat er een vreemdeling was die hun taal bestudeerde en zelfs een beetje kon spreken. Sinds 2006 word ik uitgenodigd op de jaarlijkse Cappadocische 'reünie' die in augustus ergens in Griekenland wordt georganiseerd. Ik spreek hen toe in hun eigen taal, d.w.z. in het Grieks en twee of drie Cappadocische dialecten. Het is moeilijk voor te stellen wat voor effect dat gehad heeft en nog steeds heeft op de Cappadociërs zelf. Ik ben niet langer een vreemdeling, maar een adoptiefzoon die als lid van de eigen familie beschouwd wordt. Na mijn eerste Grieks-Cappadocische speech in 2006 zei de lokale Cappadocisch-Griekse bisschop dat ik zijn volk 'hun schaamte had ontnomen en hun eer en waardigheid had hersteld'. Ik wist niet wat ik hoorde, maar de ontroering was en blijft groot, telkens als ik weer bij mijn Cappadocische familie ben. Inmiddels ben ik erelid van talrijke Cappadocische organisaties en is er een documentaire gemaakt over mijn Cappadocisch onderzoek en de impact daarvan op de Cappadociërs zelf (Last Words, seriousFilm, 2014). En zo zie je maar: als je gepassioneerd bent, weet je nooit waar en wat je passie je uiteindelijk zal brengen. Ik had in elk geval nooit kunnen voorzien dat mijn interesse in een dood, Nieuwgrieks dialect voor mij zo'n boeiende, warme en menselijke nieuwe wereld zou openen. En dus zeg ik tegen al mijn studenten: jullie hebben gekozen voor een studie in de taal- en letterkunde. Ik hoop dat je bewust gekozen hebt, omdat je een oprechte interesse, misschien zelfs passie hebt voor wat je nu studeert. Maak er dan ook het allerbeste van, want je weet nooit wat voor meerwaarde je studie je nog allemaal kan of zal opleveren. Mijn passie voor een oninteressante, nutteloze, doodgewaande taal heeft voor mij een nieuwe wereld geopend en voor de Cappadociërs een eigen wereld waarin ze nu met meer eigenwaarde en zelfrespect leven.

Mark Janse

Stephen Fry en vooruitziendheid

Griekse mythen en sagen moeten zowat de boeiendste dingen zijn om te bestuderen. En terecht: de bakermat van onze westerse beschaving ligt in de mythologie. Maar wat is de actuele waarde nog van deze verhalen? Een gebrek aan respect volgens menige classicus, een terechte vraag volgens anderen. Brits auteur Stephen Fry is alvast heilig overtuigd van het feit dat die waarde er is. Hij beschrijft de antieke Griekse mythen als verhalen die diepe menselijke karaktertrekken zodanig goed beschrijven dat ze ook onze hedendaagse maatschappij kunnen weerspiegelen. Fry heeft hier twee goede voorbeelden voor: De mythe van Pandora en de mythe van Prometheus.

Pandora wordt omschreven als de ideale vrouw. Beeldschoon en als draagster van alle gaven wordt ze door Zeus naar de mensheid gestuurd met een afgesloten amfoor (door een vertaalfout van Erasmus spreken we tegenwoordig over 'de doos van Pandora', nvdr). Ondanks de duidelijke instructies deze nooit te openen kon ze haar nieuwsgierigheid niet de baas. Op een dag nam ze het deksel weg en kwamen plagen, hongersnoden, ziekten en rampspoed in de wereld.

Fry koppelt deze mythe aan de opkomst van het internet en de huidige sociale media. Het internet zoals hij dat heeft gezien in zijn kinderschoenen waren simpelweg netwerken van computers die op andere netwerken van computers werden aangesloten. Simpele informatie-uitwisseling over lange afstanden dus. Dat leek hem de beste uitvinding in de geschiedenis van de mensheid op dat ogenblik. Zelfs de opkomst van sociale media viel volgens hem nog mee. Zo leek het een golf van democratie te verspreiden in het Midden-Oosten tijdens de zogenaamde Arabische Lente. Maar over het algemeen bracht het ook veel negatieve zaken met zich mee: malware, spyware, trolls, verspreiding van foutieve informatie etc. Hij beschrijft het zelf als volgt: "Niemand kan er echt de vinger opleggen, maar op een moment werd het deksel van de doos gehaald en kwamen alle negatieve zaken versterkt de wereld in."

De tweede mythe is die van Prometheus, die de mensheid uit klei boetseerde met het speeksel van de oppergod Zeus (Covid-19 was nog geen ding) en leven liet inblazen door de adem van Athena, godin van de wijsheid. Zeus is echter niet opgezet met de creatie van de mens, omdat deze te veel goddelijke eigenschappen heeft meegekregen. Hij verbiedt Prometheus dan ook de mensen "vuur" te geven. Dit vuur kan zowel letterlijk als figuurlijk opgevat worden. Het kan hen letterlijk helpen om metalen te smelten, werktuigen te maken en hun superieure kennis in de praktijk om te zetten. Figuurlijk kan het ook opgevat worden als het creëren van zelfbewustzijn. Het besef dat de mens zijn eigen lot in handen kan nemen en niet moet buigen voor zijn scheppers. Prometheus besluit uiteindelijk het bevel van Zeus naast zich neer te leggen. Hij daalt neer en schenkt de mensheid het vuur. Ook al is de straf die hij hiervoor krijgt ongelofelijk zwaar (zijn lever wordt elke dag opgegeten door een adelaar terwijl hij vastgeketend ligt op een rots), heeft hij zijn doel bereikt: de mens zal zijn eigen lot kunnen bepalen.

Vrij vertaald betekent Prometheus 'de vooruitziende'. Fry koppelt de mythe van Prometheus dan ook aan de toekomst. Sinds de informaticarevolutie lijkt er haast geen halt te komen aan de technologische ontwikkeling. Artificiële intelligentie kan de grootste doorbraak van de mensheid betekenen, maar zou evengoed tot de ondergang ervan kunnen leiden. Hij stelt dat we ooit een wezen zullen creëren dat ons in alle menselijke eigenschappen overtreft – of dat nu een robot, een cyborg of wat dan ook is, laat hij in het midden. De vraag waarmee we dan geconfronteerd zullen worden is of we dit wezen zelfbewustzijn, zelfbeschikking zullen geven. Geven wij onze eigen schepping het vuur, zoals Prometheus dat met ons deed? Of doen we dat niet uit angst om overbodig te worden en afgedankt te worden, net zoals de Griekse goden uiteindelijk afgedankt werden door de mensheid. Een filosofisch vraagstuk waar zelfs iemand met het tienvoud van Stephen Fry's intelligentie het antwoord niet op kan voorzien.

Arthur T'Kindt

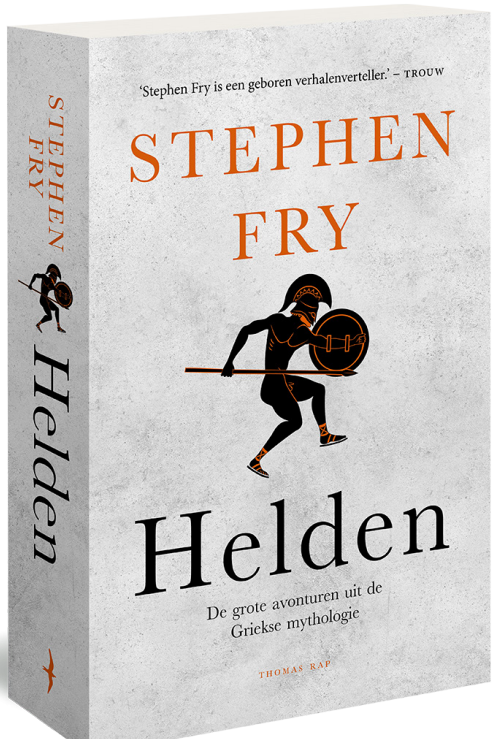

Story time met Lotte

Het verhaal van Thor, de travestiet

"What a Lovely Maiden!", Elmer Boyd Smith (1902)

Op een dag – ergens lang geleden – in het hoge Noorden, leefde een god die Thor heette. Met zijn machtige wapen Mjöllnir, een hamer die donder, bliksem en stormen kon creëren, verdedigde hij – in al zijn kunnen - Asgard, het koninkrijk van zijn vader Odin. Hij beschermde de lokale bevolking voor verschrikkelijke ijsreuzen. Deze specifieke ochtend was anders dan normaal; de god werd wakker zonder zijn hamer – Mjöllnir was verdwenen! In een vlaag van woede (en paniek) zocht Thor – tevergeefs – naar zijn geliefde bezit. Hij kon deze echter nergens vinden. De god zou snel een oplossing moeten vinden, want chaos dreigde voortdurend en zonder zijn hamer zou hij Asgard misschien niet langer kunnen beschermen…

Ten einde raad ging Thor raad vragen aan Freya – de bloedmooie godin van vruchtbaarheid, schoonheid, liefde, goud en seiðr (een soort magie te vergelijken met waarzeggerij en voorspelling). Ze assisteerde regelmatig bij de zaken van andere goden en zou dat nu ook kunnen doen. Ze gaf Thor haar magische mantel van valkenveren, waarmee ze zich in een valk kon transformeren. Ze ging ervan uit dat een paar vleugels en een scherp zicht tijdens de zoektocht goed van pas zouden komen. Wanneer Loki, Thors listige metgezel, het nieuws hoorde, besloot hij Thor te helpen. Als ervaren gedaantewisselaar wierp hij de mantel over zich heen om naar Mjöllnir te zoeken.

Loki – als valk verkleed – vernam al snel dat Mjöllnir niet zomaar verdwenen was. Ongenoemde bronnen beweerden namelijk dat een of andere reus de fameuze hamer had gestolen werd. Bij het horen van dit nieuws haastte Loki zich naar Jotunheim – één van de negen werelden, ook bekend als Utgard, omdat het zich ver buiten de beschaafde en ordelijke grens bevond.

Wanneer hij aankwam in het wilde en chaotische Jotunheim zocht Loki Thrym op, de leider van de reuzen. Eens hij hem had gevonden, nam de gedaantewisselaar zijn mantel af om in goddelijke gedaante aan Thrym te verschijnen en te vragen naar de hamer. De reus bekende zijn misdaad

© Ladynorthstar, DeviantArt

en vertelde de god dat Mjöllnir diep begraven lag in de grond, op een plek die alleen hij wist te vinden. Hij voegde hieraan toe dat er wel een manier was om Thors hamer terug te krijgen. De reus was namelijk ongelooflijk lelijk en eenzaam, dus gaf hij Loki een voorstel: de reus zou met de mooie Freya moeten te trouwen, vooraleer Thor Mjöllnir kon terugkrijgen.
Loki vloog – zo snel als zijn vleugels hem konden dragen – naar Asgard, om een raad bijeen te roepen en de goden over het voorstel te vertellen. Die goden waren echter niet te spreken over Thryms propositie, en zeker de woedende Freya niet. Er ontstond een grote discussie die dagen leek te duren. De goden konden onmogelijk Freya uitleveren, maar zonder Mjöllnir was Asgard kwetsbaar. Uiteindelijk stond iemand recht en bedaarde de gemoederen. Die iemand was Heimdallr, de voornaamste wachter van de goden die vanop zijn thuis Himinbjörg, gelokaliseerd bovenaan Bifrost (de regenboogbrug naar Asgard), waarschuwt voor indringers met zijn hoorn Gjallarhorn. Heimdallr was niet enkel een uitstekend wachter, maar ook een erg wijs man, die besefte dat Asgard koste wat kost beschermd moest worden. Hij kwam met het idee op de proppen om Thor, vermomd als Freya, naar Jotunheim te laten reizen. Daar aangekomen zou hij de reuzen in de maling nemen, zijn hamer terugwinnen en wraak nemen op Thrym voor zijn gedurfde diefstal en oneerbiedig voorstel. Thor was geen fan van het plan; hij vond het schandelijk om zichzelf – als de machtige god die hij was – te moeten verkleden als vrouw. Hij vreesde voor de rest van zijn dagen uitgelachen te worden door de andere goden. Loki wees hem echter op de verschillende gevaren die zouden komen, als ze Mjöllnir niet zouden op tijd konden terugkrijgen. Het was Thors plicht om Asgard te beschermen. Hier kon dondergod weinig tegenin brengen; hij accepteerde – met veel tegenzin – zijn rol in de list.
Hij trok een trouwkleed aan, met een sluier om zijn behaarde gezicht te bedekken. Loki vermomde zich ook, als een dienstmeisje (waarmee hij – als getrainde bedrieger – weinig problemen had). Samen stapten ze in Thors koets, getrokken door geiten, en reden naar Jotunheim. Daar troffen ze de onwetende Thrym aan, die bij het zien van de vermomde Thor pochte dat de goden hem eindelijk hadden gegeven wat hij verdiende. Hij organiseerde vervolgens een groot banket voor zijn toekomstige bruid. Een feestmaal werd voorgeschoteld en Thor genoot in volle teugen. Hij at een hele os, meerdere zalmen en dronk er vele liters bier. Dit vond Thrym – op zijn minst gezegd – vreemd. Hij verklaarde lachend dat hij nog nooit in zijn leven een vrouw zo veel had zien drinken en eten. Loki zag de verdachte blik in Thryms ogen en, sluw als hij was, bedacht snel een antwoord om de reus af te leiden van zijn verdenkingen. “Ach, “ fluisterde de god in zijn oor, “Freya was zo smoorverliefd op je, en verlangde zo naar dit huwelijk, dat ze een hele week niet kon eten!”. Thrym was zo gecharmeerd door het antwoord dat hij een plotse drang had zijn Freya te kussen. Nog voor Loki hem kon stoppen trok de reus de sluier van haar gezicht weg – hij werd begroet door de woedende ogen van Thor die metaforische bliksemschichten leken te spuwen. Zich nog steeds niet bewust van de list (Thrym bleek niet bepaald slim), riep de reus vol verwondering: “Nog nooit heb ik een vrouw gezien met zo’n beangstigende, brandende ogen!”. Loki zorgde echter weer voor een antwoord en zei dat Freya’s brandende verlangen naar Thrym er ook voor had gezorgd dat zij al een week geen slaap kon vatten. Wederom viel de reus voor Loki’s woorden…

Na het banket volgde de huwelijksceremonie. Omdat traditie dat wilde, vroeg Thrym de andere reuzen Möjllnir te brengen, om zijn huwelijk met Freya te zegenen. Een van de reuzen keerde snel weer met de hamer en plaatste die in de schoot van de godin. Tot ieders verbazing trok de bruid de sluier van haar hoofd om te onthullen dat zij niet de mooie Freya

was, maar Thor – de gevreesde dondergod! In de paniek die vervolgens uitbrak, greep Thor naar de hendel van zijn hamer. Hij haalde eerst uit naar Thrym en doodde de verbaasde reus met een enkele slag. Vervolgens nam hij vol woede de rest van de gasten onder handen. Nadat de laatste hiervan verslagen was, zag Thor zijn wraak als voldaan. Hij en Loki keerden terug van het slagveld; terug naar Jotunheim – naar Asgard.

Eens daar toegekomen, wisselden ze al snel naar hun oude, vertrouwde klederdracht, alvorens vreugdevol en glorierijk terug ontvangen te worden. Asgard was weer veiliggesteld, en Thor had geleerd nooit meer zijn hamer uit het oog te verliezen. Wat die schande betreft? Thor heeft wel een gelijk gekregen, want zo vele jaren later lees je nog steeds zijn verhaal... het verhaal van Thor, de travestiet!

Einde.

Elk verhaal zou natuurlijk moeten eindigen met een algemeen moraal — we willen de lezers van *Dilemma* natuurlijk wat bijleren: draag dus zorg voor je spullen en *kick ass* in jullie jurken!

door **Lotte Devoldere**

DE POORT
strips
uw knipoog naar strips
Nederkouter 137 Gent www.depoort.com
Open van donderdag t.e.m. zaterdag van 11u tot 18u

advertentie

JEKA

advertentie

Augustijn
ANNO 1295

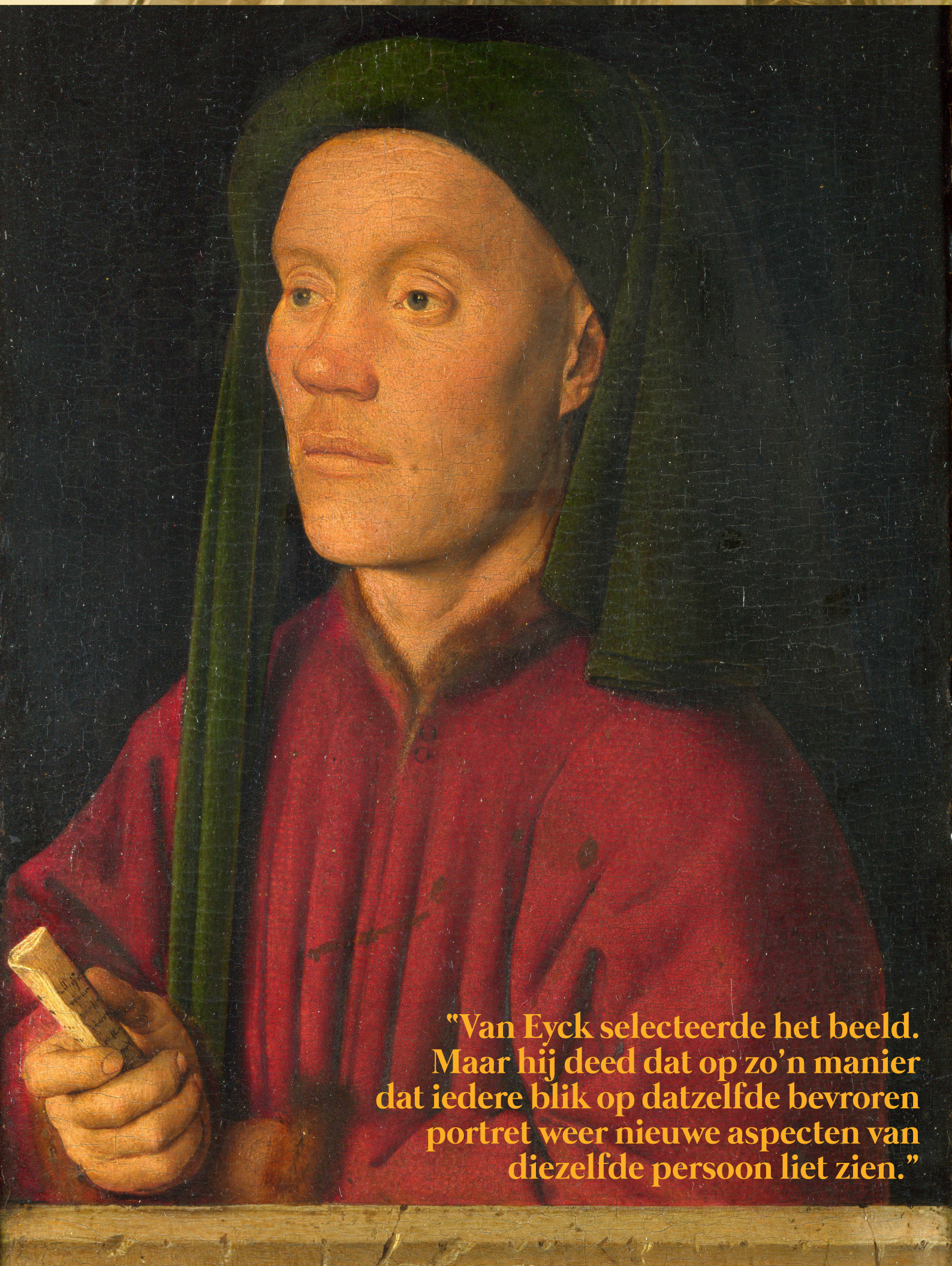

"Van Eyck selecteerde het beeld. Maar hij deed dat op zo'n manier dat iedere blik op datzelfde bevroren portret weer nieuwe aspecten van diezelfde persoon liet zien."

Jan Van Eyck en het 'frozen face effect'

PROF AAN HET WOORD

Zoals zowat de helft van de wereld, beleef ik mijn sociale leven nu achter een scherm. De vloeibare kristallen van mijn laptop dansen op en neer. Soms vallen ze stil. De stemmen klinken als metaal.

▶ **Bekijk de onlinetour: https://vaneyck2020.be/van-eyck-bij-je-thuis/**

Als je naar het virtuele tentoonstellingsbezoek van Van Ecyk, Een Optische Revolutie kijkt, dan merk je dat zo'n scherm de tastbare objecten niet kan vervangen. Je bent overgeleverd aan de leidende blik van de camera. Die laat geen ruimte om verder te kijken dan het eigen kader. Af en toe bevriezen de beelden even. De dansende kristallen stokken. Je ziet de gids enkele seconden verstild in een bevroren beeld haperen.

Van Eyck en die digitale wereld hebben meer gemeen dan je zou denken. Jan van Eyck was een van de eersten die erin slaagde om mensen verstild, bevroren vast te leggen op een paneel. Levensecht. In portretten van zijn hand voel je de psyche van de mens. Op het prachtige *Léal Souvenir (foto links)*, ook wel Timotheus (ΤΥΜ.ωΘΕΟC), zie je bijvoorbeeld de vochtige ogen van een man. Hij staart ongenaakbaar tastbaar voor zich uit.

Desiderius Erasmus, de welbespraakte humanist, bewonderde die kwaliteiten in portretten. In *Ciceronianus* beschreef hij hoe kunstenaars in staat waren om mensen uit te beelden alsof ze voor je stonden; zo gedetailleerd dat die portretten het toelieten om de leeftijd, gezondheid en zelfs gemoedstoestand van de persoon te kunnen begrijpen. Dat Zeuxis er een meester in was, had Erasmus in geschriften uit de oudheid geleerd. "Maar", zei Erasmus, "de echte persoon ontbreekt. Je ziet de huid, maar niet de ziel. Je ziet de empirische werkelijkheid, maar niet de complexe gelaagdheid." Zo'n gekaderd en gekalibreerd beeld toont maar een fractie van de mens. En toch gaat Van Eyck op zoek naar die ziel. De ogen van Timotheus zijn vochtig. Hij staart. Hij voert je mee in zijn wereld.

Wie nu in onze digitale wereld een beeld ziet bevriezen, niet in olieverf maar in kristallen achter plexiglas, moet maar eens denken aan Van Eyck, Erasmus en hun zoektocht naar de weergave van de wereld, de mens en de ziel. Zonder het te beseffen worden we geconfronteerd met wat psychologen enkele jaren geleden het 'frozen face effect' zijn gaan noemen; iets wat Erasmus eeuwen geleden al feilloos had aangevoeld. Het bevriezen van de mens in een enkel beeld doet de perceptie geen goed. Erasmus wist dat. Hij verkoos literatuur omdat die het toeliet om veel meer facetten van mensen te tonen dan dat ene bevroren beeld.

Ik vermoed dat Van Eyck dat net zo goed wist. Hij selecteerde het beeld. Maar hij deed dat op zo'n manier dat iedere blik op datzelfde bevroren portret weer nieuwe aspecten van diezelfde persoon liet zien.

Daarom, nogmaals: denk bij die vele *frozen faces* op je scherm eens aan Van Eyck. Hij koos zonder camera of digitale tools precies dat ene beeld en bevroor het in een zoektocht naar dat subtiele effect. Meesterlijk.

Koenraad Jonckheere

Beate Beatrijs

Een pittige recensie van een middeleeuwse Marialegende

BELLETRIE

Studeer je nu Nederlands of niet (indien niet: hoezo niet?), het verhaal van Beatrijs zal je toch wel bekend zijn. Voorgelezen op middelbare scholen dient de literaire tekst de leerplandoelen van Nederlands, godsdienst en seksuele voorlichting. Drie vliegen in een klap. Drie is trouwens ook een belangrijk getal en komt in Marialegendes vaak voor. Heilige drievuldigheid *and all that jazz*.

Toen *Dilemma* op zoek ging naar middeleeuwse verhalen, kwam dit verhaal meteen in me op. Zelden ben ik nog zo'n voorbeeldfiguur als Beatrijs tegengekomen. En daarmee bedoel ik dat ze vooral een exempel is voor wat je zeker niet moet doen.

Beatrijs is (toevallig) een mooie, jonge non die in het klooster haar leven wijdt aan Maria. Helaas blijkt ze ook zwak, want ze kan niet afgesloten leven van haar jeugdliefde. Prijs u dus allen gelukkig, want wij houden hier wel onze afgesloten quarantaine vol. Hoop ik toch. Indien niet: #blijfinuwkot, egoist. Feit blijft dat wij sterker zijn dan Beatrijs, want zij vindt in quarantaine zitten met Maria en andere nonnen niet genoeg en legt contact met haar geliefde. Die komt af om zo door het raam te praten. Niet zoals Romeo en Julia dat doen aan een mooi balkonraam, maar eerder aan zo'n gevangenisraam uit de middeleeuwse Alcatraz. Beatrijs en haar geliefde besluiten dan maar om naar buiten te gaan en weg te vluchten van het klooster. Graag wil ik erop wijzen dat naar buiten gaan en heel ver van je woonst gaan momenteel verboden is, dus gelieve dat niet te doen.

"Wat is er gebeurd met 'geen betrekkingen voor het huwelijk'? Je zou denken dat ze daar in de middeleeuwen iets om gaven?"

Nu, de minnaar gaat op een nacht naar het klooster en wacht daar onder een boom, wat romantisch is tot je beseft dat die boom er wellicht niet meer staat. Mochten er nog genoeg bomen staan, zaten we nu niet in zo'n klimaatcrisis. Beatrijs legt haar kledij en sleutels dan onder het Mariabeeld en gaat ervandoor met haar minnaar. Dit is een van de grootste fouten die een vrouw kan maken: zeg nooit, maar dan ook nooit, als vrouw je baan op voor een vent. Als je gezellig non bent met kost en inwoon in een klooster, dan geef je dat toch niet zomaar op? Wat is de kans dat die man alles goed heeft uitgedacht? Een halve procent? Toevallig blijkt hij wel een blauw kleed mee te hebben voor haar, dus *kudos to him*. *Still*, vrouwen kunnen niet gekocht worden met een mooi kleed, beste minnaar. Het zou tof zijn mocht Beatrijs dat ook onthouden. Ze gaat dus met hem op pad en al snel is er de eerste *red flag*: hij wil het 'liefdesspel' spelen in een veld. Een veld.

Ofte schending van openbare zeden. Daarbij, wat is er gebeurd met 'geen betrekkingen voor het huwelijk'? Je zou denken dat ze daar in de middeleeuwen iets om gaven?

Beatrijs wil haar zeden beschermen, woehoe! Ze wil het dus liever in een bed doen, en zegt: "Nee".

Uhm, wat? Dat is haar enige probleem met de situatie? *K sis*, ik zou me omdraaien en recht weer naar dat klooster gaan, maar zij moet het weten. Ik moei me niet. Allez, ik bemoei me wel, maar enkel met commentaar achteraf. Mocht ze in de eerste plaats goede beslissingen nemen, dan zou ik nooit commentaar hoeven te geven, dus wat is dan het punt van mijn bestaan?

Nu, die kerel blijkt wat geld te hebben en samen beleven ze zeven vette jaren

waarin alles goed gaat en ze kindjes krijgen. Maar dan, *dum dum dum*. Het geld is op. Zeven magere jaren doorstaan ze, hun meubels verkopend om aan geld te raken. Deze totaal onvoorziene omstandigheid waarbij het geld opraakt als je het uitgeeft en niet meer geld verdient, betekent helaas ook het einde van hun relatie. Een hongersnood geschiedt en de minnaar vandoor en dumpt de kids bij Beatrijs. *Classy*.

Beatrijs, die nu wel ergens inziet dat het niet haar beste keuze was om ervandoor te gaan met een vent, wil het oplossen met nog meer venten. Ze weigert om te bedelen in de stad om geen gezichtsverlies te lijden. Alsof dat nu haar grootste zorg is. Daarom gaat ze buiten de stad werken als prostituee. Op zich een van de betere beslissingen die ze maakt en ze gaat voor een eerlijke, hardwerkende job. *Not bad*.

Nu, na nog eens zeven jaar, beseft Beatrijs dat dit eigenlijk een zonde is. Mijn grootste vraag is hoe ze daar zeven jaar over doet? Is ze non of niet? Maak eens een keuze! *Enfin*, ze gaat uiteindelijk dan maar bedelend als zwerfster door het land, zodat niemand haar herkent en ze geen gezichtsverlies lijdt, want dat is nog steeds het belangrijkste. Typisch.

Een oud vrouwtje laat haar en de kinderen binnen. Wederom, *big red flag*. Beatrijs heeft helaas nooit Hans en Grietje gezien en begrijpt het concept van eenzame oude vrouwtjes in huizen niet. Puur toevallig woont dat oud vrouwtje ook in de buurt van het klooster en Beatrijs vraagt dus naar de kosteres (aka zijzelf) die ervandoor is gegaan. Zegt dat oude vrouwtje nu toch wel dat die er nog altijd is zeker (SHOCKING!). Beatrijs wil dat eens controleren en besluit haar kinderen achter te laten bij dat oude, enge vrouwtje – wow, slim – om in het klooster de boel te bekijken. Ze breekt in (dat is blijkbaar geen zonde) en ziet haar habijt en sleutels liggen waar zij ze had achtergelaten. Maria, wat een vrouw is me dat, heeft gewoon al die jaren haar plaats ingenomen. Op haar kan je bouwen. Beatrijs gaat dus gezellig weer in het klooster wonen en heeft geluk dat die vrouw haar kinderen niet opeet, maar gewoon naar de abt brengt wanneer ze ziet dat die vage zwerfster ervandoor is, en haar kinderen heeft gedumpt (andermaal blijkbaar geen zonde, jongens). Ze biecht en eind goed, al goed.

"Wil je een feministisch meesterwerk lezen, dan is dit het niet. Wil je een werk lezen over een slimme vrouw die goede keuzes maakt, dan is dit het niet."

Wil je een feministisch meesterwerk lezen, dan is dit het niet. Wil je een werk lezen over een slimme vrouw die goede keuzes maakt, dan is dit het niet. Wil je weten hoe je je leven verpest, dan moet je echter zo snel mogelijk dit werk lezen! Niemand verpest zo snel haar eigen leven, als beate Beatrijs.

Ineke Barbaix

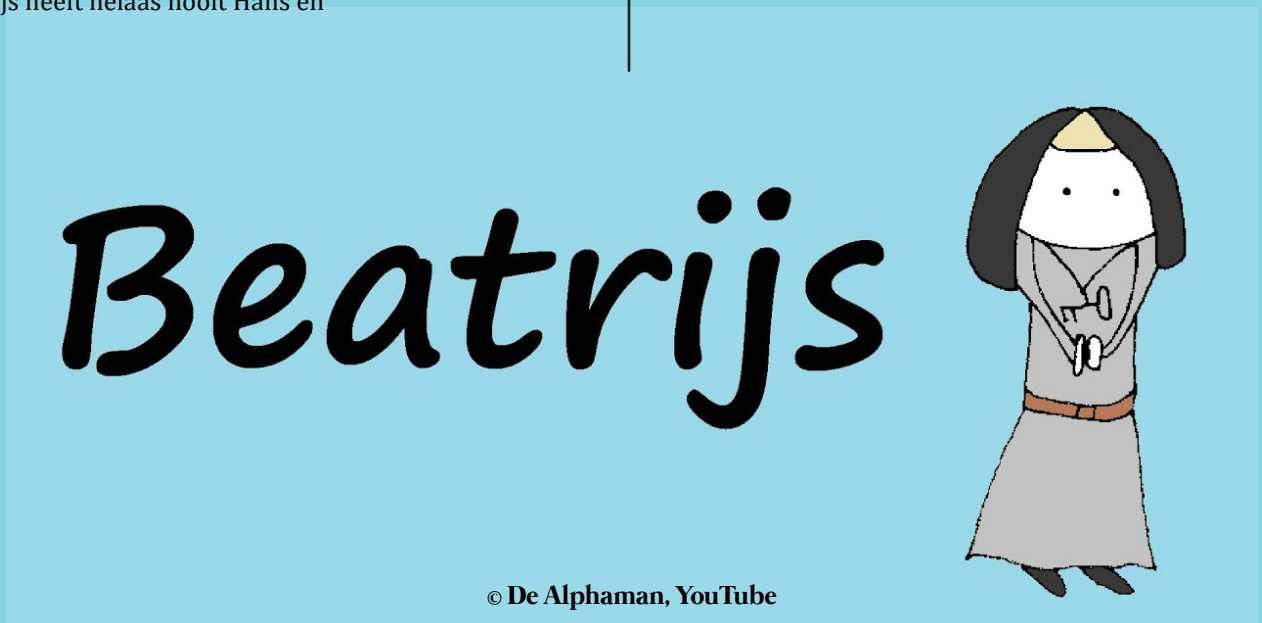

© De Alphaman, YouTube

S.N.A.K.

NICE TO MEET YOU

AUTOMATIC BITES & DRINKS

- NIEUW IN GENT -

advertentie

Pizza Hut Maldegem ™

BUZZY
SNACKS

advertentie

LE PAIN
TOTAL

De Yins & Yangs van de Florentijnse renaissance

Lorenzo De' Medici (Girolamo Macchietti) & Savonarola (Fra Bartolomeo)

We bevinden ons in het vijftiende-eeuwse Firenze. Tijdsperiodes krijgen plots een naam en de Florentijnse burgers herontdekken hun liefde voor plagiaat. Achter de gesloten deuren van een plaatselijke kunstenaarsatelier, schuilen artistieke genieën gespecialiseerd in de *artes liberales* maar ook in andere beeldende kunsten. Het is de periode van Botticelli, Michelangelo en hun soortgenoten: mannen die later boegbeelden zouden worden van een generatie kunstenaars die kunst uit de Oudheid in een eigentijds jasje staken en zo allesovertreffende, harmonische pracht en praal creëerden. Rond de helft van de vijftiende eeuw komt het Oost-Romeinse Rijk ten val. Als gevolg daarvan stromen intellectuelen – vergezeld door kennis en manuscripten – het Europese vasteland binnen waar men pas de boekdrukkunst heeft uitgevonden. Dankzij deze manuscripten – en een uitgebreid begrip van het Grieks – had men opnieuw toegang tot kennis uit de Oudheid. Deze opnieuw opgerakelde kennis zal een grote invloed krijgen op de kunst van de volgende eeuwen.
In deze periode neemt **Lorenzo de' Medici** – 'Il Magnifico' – de macht over van zijn vader. Onder het bestuur van Lorenzo kent Firenze haar hoogdagen. Door in te zetten op zowel kunst als cultuur, wint hij de sympathie van de bevolking voor zich. Het was een soort 'brood en spelen', maar dan zonder het brood en zonder de spelen – alleen met meesterwerken in beeldende kunsten en literatuur. Ze zorgden ervoor dat de Florentijnse bevolking trots kon zijn op haar stad; de invloed van Firenze was nog ver buiten haar stadsmuren zichtbaar.

Zo zorgde Lorenzo voor een periode van relatieve politieke eenheid; hij wist de stempel op de stad te drukken die ervoor zorgde dat de wereld nog steeds in Firenze samenkomt om foto's te trekken van de werken die in zijn tijd het levenslicht zagen. Deze relatieve rust en eenheid duurde echter niet lang. De culturele rijkdom die de stad kende, stond in schriel contrast met de politieke en religieuze onenigheid, beperkte vrijheid en slechte hygiënische omstandigheden. Dante zou zich omdraaien in zijn graf als hij zag in welke toestand zijn geliefde stad een eeuw na zijn dood verkeerde.

De heerschappij van de Medici werd bedreigd door andere invloedrijke families, zoals de Strozzi; ze probeerden de toenmalige heersers van hun gouden troon te stoten. Conflicten tussen deze machtige families zorgden voor een dagelijkse oproer in de Florentijnse straten; criminele bendes maakten 's nachts de kust onveilig. Bovendien kenden jonge vrouwen vaak meer vrijheid om zichzelf te ontwikkelen binnen de muren van een gesloten klooster dan daarbuiten.

Als kers op de taart kreeg de Dominicaanse monnik en predikant **Savonarola** steeds meer macht in Firenze. Hij predikte tegen de hele renaissancecultuur en stond voor een striktere, soberdere vorm van het Christendom. Zijn invloed bereikte een hoogtepunt toen hij in 1497 op het 'vreugdevuur van de ijdelheden' duizenden kunstwerken, boeken en juwelen in vlammen liet opgaan. Hij won steeds meer mensen voor zich en uiteindelijk zorgden zijn acties voor de ondergang van de Medici.

De vijftiende eeuw markeert – met andere woorden – een periode van uitersten: een prachtige kunst, een intellectuele wereld en een schijnbaar politieke eenheid werden vakkundig uitgebalanceerd door een klimaat van onrust en ellende. Yin en Yang vonden elkaar en zo is de cirkel rond.

Marlies Vervoort

Waar komen de namen van de continenten vandaan?

ETYMOLOGICA

Amerika

We blijven even in Firenze: in 1454 werd daar Amerigo Vespucci geboren, een bankier en handelaar die voor de Medici-familie werkte. Hoewel Colombus Amerika al een decennium eerder ontdekte, is Amerika naar Vespucci vernoemd aangezien hij de eerste was die claimde dat Noord-Amerika en Zuid-Amerika twee aparte continenten waren (en hij had gelijk). Maar daar begint het etymologische werk pas! Amerigo is zelf een Italiaanse vorm van de Germaanse naam Amalric, van de 'Amali', een Gothisch volk, en 'ric', heerser (dat je kan terugvinden in het woord 'rijk'). De varianten Amaury, Mirco, Emmerik, ... betekenen allemaal hetzelfde.

Europa

De meesten kennen het verhaal van Europa: het meisje dat door Zeus werd geroofd in de gedaante van een stier en daarna onder andere koning Minos van Kreta baarde. De eerste attestatie van 'Europa' is al bij Homerus te vinden. Daar betekent Europa de westelijke kust van de Egeïsche Zee, de Griekse kust dus. Europa betekent letterlijk 'breed-oog' ('eurus'-'opei'). Vóór de Grieken was Eurus al een bijnaam voor de gehele wereld in de Proto-Indo-Europese mythologie. De hele wereld en dan een westkustje, ... Europa mag blij zijn dat ze nu nog een continent mag heten.

Afrika

Ten tijde van de Romeinen bedoelde men met 'Afrika' de regio van Carthago, het huidige Tunesië. Naarmate meerdere omringende rijken werden ingelijfd en na het Romeinse Rijk alle contouren van het continent werden ontdekt, werd de naam voor het hele continent gebruikt. Er zijn heel wat hypotheses rond de etymologie. Het zou kunnen komen van het Latijn ('aprica': zonnig), het Grieks ('afrikè': zonder koude), het Berbers ('ifran': grotbewoners) of het Fenicisch ('afar': stof). De Romeinen noemden de Noord-Afrikaanse regio in elk geval *Africa terra,* land van de Afri, een stam uit die regio. Het zou dus de tweede stam zijn in het lijstje die zijn naam vereeuwigd ziet als continent.

Azië

Azië ('Asia') was in Herodotus' geschriften de benaming voor de oostkust van de Egeïsche zee, de tegenpool van Europa. De classici onder ons weten dat de roofzuchtige Romeinen ook hier aanwezig waren en West-Turkije de provincie Asia noemden. Geleidelijk aan werd dit Asia minor (Klein-Azië) genoemd en het hele gebied ten oosten ervan gewoon Asia of Azië. De naam zelf zou komen van het Egeïsche 'asis' (modderig; naar de modderigheid van de Turkse stranden) of het Semitische 'asu' (opkomst, licht; land waar de zon opkomt).

Australië

Terra australis, Latijn voor 'Zuidelijk land', was de benaming voor het hypothetische continent in het zuidelijk halfrond. Er werd namelijk aangenomen dat zoals het bekende land in het noordelijk halfrond ook een landmassa in het zuidelijk halfrond moest bestaan. Men had gelijk, maar Australië werd eerder ontdekt (door de Nederlanders, 40 jaar na de publicatie van onderstaande kaart). In 1644 noemde Abel Tasman deze nieuwe regio Nieuw-Holland, maar door de kolonisatie van de Britten moest de Nederlandse verwijzing weg en werd Australië, dankzij de populairisatie van de Britse ontdekkingsreiziger Matthew Flinders, 200 jaar later voorgesteld als nieuwe naam voor de Britse kolonie.

Antarctica

Aristoteles maakte rond 350 voor Christus een gelijkaardige hypothese: de arctische wind in het noordelijk halfrond moest in het zuiden een gelijkaardige 'antarctische' wind hebben. 'arktos' is Oudgrieks voor beer en meerbepaald het sterrenbeeld Grote Beer, dat enkel tot in het noordelijk deel van het zuidelijk halfrond kan gezien worden. Aristoteles: "De regio's onder de Beer zijn onbewoonbaar vanwege de koude." Rond 1820 werd dan eindelijk het koude, onbewoonbare Antarctica ontdekt.

Youness Iken

Het zuidelijk halfrond op de kaart van de Antwerpse cartograaf Abraham Ortelius (1570)

De literaire wereld in de *Roaring Twenties*

In het Parijs van de jaren twintig ontstaat er een gemeenschap van auteurs uit de Verenigde Staten. Ze zoeken na de Eerste Wereldoorlog een uitweg uit hun dagelijkse leven. Veel van hen zijn ex-soldaten en hebben last van PTSS's (posttraumatische stressstoornissen, nvdr) en andere effecten van de oorlog. Veel van hun vrienden zijn immers tijdens de oorlog jong gestorven en ze hebben de grootste moeite om zich aan te passen aan het leven dat zonder hen gewoon doorgaat. De overlevenden zoeken troost in alcohol, in hun ononderbroken feestjes of ze vluchten het land uit, weg uit de Amerikaanse voorsteden, naar het Franse stadsleven.

Daar, in de schaduw van de Notre-Dame, voorziet een jonge vrouw een schuilplaats voor deze verloren zielen, deze *lost generation*. **Sylvia Beach** opent in 1919 een boekenwinkel slash bibliotheek – ze leent boeken uit, aangezien haar bezoekers niet al te veel geld op zak hebben – op de Rue Dupuytren, die ze Shakespeare & Company noemt. Al snel moet ze haar winkel uitbreiden en verhuist ze naar Rue de l'Odéon. Ze trekt immers erg veel aandacht van auteurs en literatuurfanaten. Schrijvers als Gertrude Stein, Ernest Hemmingway, James Joyce en F. Scott Fitzgerald zijn er vaste klant en spenderen er uren tussen de boekenplanken. Ze vinden er hun thuis op alle mogelijke manieren. In 1922 publiceert Beach zelfs James Joyce' *Ulysses*, omdat hij het nergens anders verkocht krijgt. Ze verkoopt boeken die in Amerika, Ierland en Groot-Brittannië verbannen zijn. Haar boekenwinkel wordt dan ook vaak vernoemd in de literatuur van de *Roaring Twenties*. Uiteraard deed Sylvia dit niet allemaal op haar eentje: ze werd gezelschap

Sylvia Bleach in haar boekenwinkel in Parijs

gehouden door haar geliefde Adrienne Monnier. Net als Gertrude Stein en Alice Toklas waren Sylvia en Adrienne vooraanstaande figuren van de Parijse linkeroever.

Intermezzo: In 1941 – Parijs is ondertussen bezet door de Duitsers – komt er een nazi-officier aankloppen. Hij eist dat Sylvia de laatste editie van Joyce' *Finnegans Wake* aan hem verkoopt. Zij weigert. Hij dreigt ermee dat hij terug zal komen om al haar koopwaren in beslag te nemen. Wanneer hij weg gaat, verstopt ze haar overige collectie en sluit ze haar boekenwinkel voorgoed. Sylvia wordt opgepakt en spendeert een half jaar in een interneringskamp.

In Londen is er een andere generatie opgekomen. De mannen van deze generatie zijn te jong om mee te gaan vechten in de oorlog, en de meeste zijn van aristocratische afkomst. Ze lopen luid joelend rond door de straten van Londen – op schattenjacht. De paparazzi zijn even gefascineerd als denigrerend en geven hen de bijnaam "Bright Young Things". Ze drinken veel, experimenteren met drugs en zijn extravagant in alle betekenissen. Ze houden van de aandacht en van overdaad, hun kleding is flamboyant, ook die van – zeker die van – de jongemannen onder hen. Homoseksualiteit is in die tijd nog illegaal, maar wordt geaccepteerd binnen de Bright Young Things. Ze vormen hun eigen elite en hebben weinig zorgen. Of zo lijkt het toch… Veel van hen sterven ondanks hun ontsnapping aan de oorlog nog jong, in hun geval door overdosissen cocaïne of heroïne. Ze maken gebruik van de aandacht en zijn bevriend met de tabloidfotografen. Maar er komt een eind aan hun populariteit wanneer de werkloosheid er in de jaren dertig stijgt. Mensen zien hun overdaad als overdreven en hebben er genoeg van. De pers schildert hen af als onsmakelijk.

Intermezzo: Ondanks deze afkeer zijn er een hele hoop boeken door en over hen geschreven. Sommige vol met kritiek, andere met dezelfde bewondering die er in het begin te vinden was.

Beide generaties hebben moeite met hun plaats te vinden in de nieuwe wereld. Ze vinden beiden een soort comfort in hun grote feesten, maar het is vooral de literatuur die hen boven water houdt wanneer ze het gevoel hebben hun anker kwijt te zijn.

Maral Meshgali

Meerstemmigheid in de poëzie van Jotie T'Hooft

OVER DICHTERSCHAP EN VERGANKELIJKHEID

PROF AAN HET WOORD

'Vanitas-stilleven', Pieter Claesz (1630)

In de literatuuroverzichten, zoals Hugo Brems' *Altijd weer vogels die nesten beginnen. Geschiedenis van de Nederlandse literatuur 1945-2005* (2006), worden de jaren zeventig in verband gebracht met de terugkeer naar een ik-tijdperk. Na het sociale engagement van de zestigers en de maatschappijkritische functie die literatuur is toegeschreven, met een extraverte blik gericht op de wereld, volgen de zeventigers met hun introspectieve kijk. Deze schrijvers zijn vooral begaan met diepe zielenroerselen en particuliere gedachten. Ze componeren ik-gerichte poëzie en hanteren daarvoor een breed retorisch arsenaal van paradoxen, ironie en hyperbolen. Ze spelen met klankpatronen en bezwerende ritmes. Ze grossieren in (mede)klinkerrijmen en bovendien zijn de gedichten vormvast. In de jaren zeventig worden, bijna honderd jaar na de Tachtigers met Willem Kloos, weer sonnetten geschreven in de Nederlandse literatuur - vormbeheersing dus. De cultus van de schoonheid, dood en vergankelijkheid, en de schepping van een artificieel paradijs zijn motieven die in het werk van neoromantici opduiken. De rauwe realiteit wordt ontvlucht en de ik-figuren zoeken geborgenheid en een existentieel houvast in een wereld van woorden. In de trant van J.J. Slauerhoffs bekende versregel: "alleen in mijn gedichten kan ik wonen".

> "In de jaren zeventig worden, bijna honderd jaar na de Tachtigers met Willem Kloos, weer sonnetten geschreven in de Nederlandse literatuur - vormbeheersing dus"

Dit is het wel zeer algemene beeld dat met nieuw-romantische dichtkunst wordt geassocieerd. Over wie spreken we dan? Wie zijn in Vlaanderen de tijdgenoten en de poëticaal verwanten van T'Hooft? Herman de Coninck, Luuk Gruwez, Miriam Van hee, Roel Richelieu van Londersele, Erik Verpale. Het lijstje is niet exhaustief. Wie gedichten uit die tijd, medio jaren zeventig, leest kan alleen maar besluiten dat deze dichtersstemmen onderling toch wel een heel ander geluid produceren. In overzichtswerken worden ze tot een bepaalde categorie gerekend, de periode van de nieuwe romantiek, maar individueel op het gebied van toon, muzikaliteit, beelden- en vormentaal verschillen zij ontzettend van elkaar.

Vanaf zijn debuut *Schreeuwlandschap* (1975) is Jotie T'Hooft door eigentijdse critici neergezet als nieuw-romantisch dichter, een "poète maudit". Ook *Junkieverdriet* (1976) en de postuum uitgegeven bundel *Poezebeest* hebben aanzienlijk bijgedragen tot deze beeldvorming, het aura dat leven en werk sindsdien omgeeft. Jotie T'Hooft is meer dan één dichter. Niemand kan zeggen hoe hij zich de jaren na zijn tragisch overlijden zou hebben

ontwikkeld. In het werk zijn elementen aanwijsbaar die laten vermoeden dat de narcistische pose uit het vroege werk – het enige dat de dichter heeft kunnen componeren en vrijgeven – geleidelijk werd ingeruild voor een andere toon.

MOURIR, C'EST PARTIR UN PEU

Dat was dan dat; ik word herinnering
hooguit voor een verloren uur nog goed
want ik geloof dat elk beding
enkel prenten tekent in ons bloed.

Dat we iets willen onthouden;
hoe ik lont was in uw kruit
gij vijf vingers in mijn hand
het baat ons niet, we zijn van zand
en wissen ons voortdurend uit.

En ik was te klein, niet veel
maar toch blijft me dat steken
al was het maar een eerste zet
van wie ons tenslotte doet verbleken.

De biljarttafel van mijn leven
begint er verlaten uit te zien
de stoten doen mijn ballen beven
ik ben gevat in het ivoor dat ik verdien.

De schrijver van dit klassiek vormgegeven gedicht, drie keer een kwatrijn met een regelmatig gekruist rijmpatroon, en een afwijkende tweede strofe van vijf regels (een iconische weergave van de "vijf vingers in mijn hand") met een omarmend rijmschema (op die ene toegevoegde beginregel na), is op dat ogenblik hooguit negentien. In een mistroostige setting – "De biljarttafel van mijn leven / begint er verlaten uit te zien" – worden de existentiële eenzaamheid en het gevoel een verstotene te zijn van een jong adolescent gethematiseerd. Het ik "was te klein", wij zijn "van zand / en wissen ons voortdurend uit". Het zand verwijst dan mogelijk naar de zandloper als symbool van de vlietende tijd, een vanitasmotief. Het dichterlijke ik is zich bewust van vergankelijkheid, de tijdelijkheid der dingen, en blijkt doordrongen van het lucebertiaanse besef dat hij "maar een korrel is op de rok van het universum". We worden allen uiteindelijk herinnering, "hooguit voor een verloren uur". De beelden en formuleringen die ik aanhaal, doen geen recht aan de ironische ondertoon van de tekst. De slotregels relativeren de mismoedigheid, de zwartgallige toestand waarin de spreker zich bevindt. Met een erotisch-seksuele toespeling wordt het beeld van de biljarttafel verder uitgewerkt: "de stoten doen mijn ballen beven / ik ben gevat in het ivoor dat ik verdien". Leven is lijden, lijden aan de tijd en aan de werkelijkheid. De alliteratie "ballen beven" zorgt voor een ironisering van alles wat vooraf-gaat. Mogelijk ga ik in mijn interpretatie voorbij aan de stunteligheid van het biljartbeeld, de metafoor die de adolescent in de schrijver verraadt. Tegelijk ben ik bereid het lichamelijke beeld te lezen als een uitdrukking van wat de tijd aanricht: de werkelijkheid zorgt voor levensmoeheid, tegenslagen, een gevoel van verlatenheid. De keuze voor "ballen" (ivoren biljartballen ter aanduiding van de levensloop, maar dus ook testikels) om de hypersensitiviteit van het subject weer te geven, is op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Doorgaans, in literatuurhistorische overzichten, wordt de eerste bundel *Schreeuwlandschap* verbonden met zwarte romantiek. Dat wil zeggen neoromantiek die een wel heel zwartgallig beeld ophangt van het aardse bestaan. Woorden zoals Weltschmerz en spleen worden daarmee verbonden. De problematische verhouding van het ik tegenover de buitenwereld wordt in T'Hoofts gedichten als extatische belijdenis uitgedrukt. Ik betwijfel, met de

> **"Ironie, understatement, sarcasme zijn stijlfiguren en toonaarden die we ook in Jotie T'Hoofts vroege poezie kunnen aanwijzen. Alleen is er tot op heden weinig aandacht aan besteed"**

bevende ballen in gedachten (verwijzend naar de biljarttafel maar dus ook naar de gevoeligheid van het ik, overgeleverd aan een weinig begripvolle wereld), of die karakterisering feitelijk wel van toepassing is. Ironie, understatement, sarcasme zijn stijlfiguren en toonaarden die we ook in Jotie T'Hoofts vroege poëzie kunnen aanwijzen. Alleen is er tot op heden weinig aandacht aan besteed. Hugo Brems benadrukt in de inleiding van *De beste gedichten van Jotie T'Hooft* (1992), met een verwijzing naar beschouwende teksten van Luk de Vos en Stefan Hertmans in het T'Hooft-nummer van *Restant* (*Jotie T'Hooft, een witboek*, 1984), dat "een louter romantische lectuur" wezenlijke aspecten van poëzie en poëtica aan het zicht onttrekt: "het theatrale van deze poëzie, het gebruik van decors, het spel met effecten, de pose, het melodramatische, de maskers, de ironie, kortom de breuk tussen inhoud en vorm". Later na twee herdrukken is de populaire anthologiebundel met teksten van T'Hooft verschenen als *In mij is onstuitbaar de doodsbloem ontloken* (1997).

Wellicht moeten we ook wel over zwarte humor of galgenhumor spreken. Typisch voor de zwarte romantiek, zoals in de poëzie van Luuk Gruwez halverwege de jaren zeventig (Ach, wat zacht geliefkoos om een mild verdriet, 1977), is de preoccupatie met de nachtzijde van het bestaan. Schoonheid en dood worden gecultiveerd, de dichter zwelgt in het gemis, zijn dichtkunst baadt in een melancholieke sfeer en loopt over van de diepdroevige, lankmoedige Sehnsucht. Ik beweer niet dat deze motieven en sfeerschepping afwezig zijn in T'Hoofts literaire werk. Maar er is méér, zodat het clichébeeld van T'Hooft meer dan veertig jaar na zijn overlijden een retouchering vereist. Humor, relativering en ironie zijn ook deel van het schrijfpalet waarvan de jonge dichter, bewust van de tijdelijkheid der dingen, zich bedient.

Fragment uit een lezing uitgesproken ter gelegenheid van Jotie T'Hoofts veertigste sterfdag (Oudenaarde, 2017).

Yves T'Sjoen

Standaard Boekhandel

advertentie

POËZIE CENTRUM

Een impressie van een zonnige namiddag toen het leven nog echt was

SPEAKER'S CORNER

door **Vince De Nil**

Vroeger? Toen waren de dagen steeds te kort en de nachten te lang.

Ze stond op, deed haar haar wat meer in de war voor de spiegel en nam een ontbijt. Op Instagram zag ze wie de avond ervoor met wie naar bed geweest was. Gelukkig kunnen we hedentendaags pseudostalken wat anderen toch willen dat we zien. Ze stond op van haar bureau. Genoeg gegeten dacht ze. Ze stapt naar haar lavabo en begon zich op te frissen. Droogshampoo moest genoeg zijn voor vandaag. Geen zin om haar haar te wassen.

Voor ze het wist was ze op weg naar een faculteit die niet de hare was. Onderweg kwam ze iedereen tegen die ze niet wou zien: Jeroen, Maarten en Stan. Ze deed beleefd alsof ze niet bestonden. Voorbij de Vooruit zag ze de bouwwerf van de Brug. Dat is nu al zo goed als een jaar. Al dat verbouwen, maar nog steeds geen lekkere spaghettisaus. Op de hoek kwam ze Katrijn tegen. Katrijn vertelde haar over hoe de Porter's gisterenavond weer eens proppensvol zat. Ze wist exact wat Katrijn bedoelde. Random cocktailfuif van de Filo waarschijnlijk. Diep vanbinnen had ze spijt dat ze er niet was.

Eens aan de Blandijn aangekomen, besefte ze weer hoe je daar terechtkomt: per ongeluk. Je struikelt ergens op je pad en dan, wanneer je weer recht staat, zie je de Blandijn voor je. De vorm van het gebouw is vergelijkbaar met een dressoir. Maar dan een dat te lang in de zon heeft gestaan en helemaal verbleekt is. Boven het dressoir stijgt de Boekentoren uit. Het toonbeeld van de Vlaamse betoncultuur. Helemaal verbouwd om er exact hetzelfde uit te zien als vroeger. Dat moet je kunnen, dacht ze.

Als je binnenkomt, en je hoort echt thuis op de Blandijn, dan stap je altijd regelrecht naar de kelder. Ze stapte door de inkomhal, maar rechtstreeks naar de koffieautomaat. Tom stond daar in zijn klassieke outfit: jeans, wit hemd en een donkerblauwe trui erover. De automaat die alleen met de bankkaart werkt, was weer eens overgeslagen naar cash only. Terwijl er helemaal nergens een muntengleuf is. Tom zei dat het al de derde keer deze week was. Maar ja wat kan je eraan doen? Gelukkig dat we zo'n goeie technieker als Tom hebben. Zonder hem zou er nog minder werken aan de faculteit van de vrijdenkers.

Na een veel te korte koffiestop, stapte ze richting de kelder. Ze wist niet of ze haar bril op of af moest zetten om binnen te gaan. Zelfverzekerd koos ze ervoor om hem af te zetten bij het binnen komen, om dan te doen alsof ze gewoon haar lenzen proper ging maken wanneer mensen haar raar aankeken. Ze stapte richting de zetels en daar zat ik dan. Onder de mensen. Gewoon aan het zeveren over hetzelfde waar ik altijd over zever: dingen die ik zo veel beter zou kunnen doen dan anderen, maar niet heus. Ze vond dat ik er goed uit zag, met mijn kleren aan. Het was eens iets anders zei ze.

Ze nam mijn gezelschap mee en ik bleef alleen achter. Merci om mij te komen halen zei hij. "Ugh ja ik zou het niet langer dan drie minuten kunnen uithouden", zei ze. Ze stapten richting de Sint-Pietersnieuwstraat om bij Kelly nog zo'n lekkere panini voor hem te gaan halen. Halsoverkop en onvoorbereid stapten ze binnen in een overvolle Pain Totale. Gelukkig gaat de tijd snel als je gezelschap hebt.

Ze deed altijd alsof ze nog niet wist wat ze ging bestellen, maar uiteindelijk koos ze toch altijd hetzelfde: een smos met extra mayonaise, want die is daar toch zo lekker. Terug buiten spraken ze af om op de graslei te gaan eten. Daar is het weer altijd beter dan eender waar in Gent. Het water is altijd zo kalm als je het zou willen en de mensen zijn er zo menselijk als je zou willen. Je zou denken dat het gras altijd groener lijkt aan de andere oever, maar er staat geen gras.

Het eten was op en de zon was uitgeschenen. Ze stond recht en zei tegen hem dat ze vanavond mee zou gaan. Blijkbaar was het gisterenavond toch de moeite en ze was benieuwd hoe veel geluk zij vandaag zou hebben. Hij verstond zich er niet goed uit, maar stemde in. Vanavond ging een serieus feestje worden, want hij had morgen pas om 8u30 les. Buitenkansje, dacht hij. Nog anders dan anders stapten ze terug via de Veldstraat. Je weet nooit wanneer je een tippeltje op de kop kan tikken.

Ondertussen zit ik alleen in de kelder. De lichten zijn gedoofd en de mensen ook. De tijd staat stil en ik verplaats mij door het vacuüm. De wereld draait onder mijn voeten verder. Ik verzet mij tegen elke verplaatsing. Ik tegen de planeet. Voor ik het weet sta ik in de Veldstraat. De stenen onder mij sleuren me mee. Ik sta voor haar. Alles staat stil. Wij niet. Ze kust mij.

Nu? Ik word wakker en ik beklaag mij dat de dagen veel te lang duren, maar de nachten niet lang genoeg.

Pastorale momentjes tijdens een pandemie

SPEAKER'S CORNER door **Victor Ysebaert**

De laatste paar dagen steek ik de straat over zonder rond te kijken – niemand links, niemand rechts. Ik doe dit – niet omdat ik er plots belust op ben om door een onoplettende chauffeur dunnetjes over het trottoir te worden gesmeerd, maar – omdat er, na weken van isolement, hooguit één auto per dag door mijn straat durft te rijden. Terwijl ik vrij doelbewust de verkeerslichten negeer, zie ik dat ook een konijntje – doorgaans afgeschrikt door het lawaai van voorbijrijdende auto's – zich aan de oversteek wil wagen. Het beestje kijkt eerst nog wat rond, en zet het vervolgens op een sprint naar de overkant.

Nu de wereldeconomie een siësta doet, en we allemaal huisarrest hebben in naam van de volksgezondheid, lijkt het wel alsof dieren zich meer en meer laten zien op plaatsen waar het normaal wemelt van mensen. Zo zag ik al meermaals foto's verschijnen van de teruggekeerde zwanen in de kanalen van Venetië en verloren herten in Londense metrostations. Ook in mijn eigen thuisstad lijkt de natuur weer even op adem te komen; overal fluiten er vogeltjes, vosjes dartelen speels door de braak liggende aardappelvelden, en het gekraai van bronstige fazanten weerklinkt over de Aalsterse prairie. Zelfs de blauwe hemel is wederom zichtbaar, onbezoedeld door de rookwolk van de Amylumfabriek, die anders boven de stad prijkt als een pluim op een ietwat potsierlijke hoed. Het lijkt wel het begin van een overdreven clichématige natüreingang.

Deze situatie doet me denken aan de verhalen die mijn oma me altijd vertelde – de verhalen over haar jeugd. Herinneringen over een tijd toen paard en kar nog een vaste waarde waren in het straatbeeld, over agenten – met rode wangen en een terugkerende borstelsnor – die appel stelende schoffies achternazaten. Ik krijg er altijd een enorm Pippi Langkous-gevoel van, een soort hunkeren naar een simpelere "goeie ouwe tijd" waar ik zelf nooit deel van heb uitgemaakt.

Datzelfde gevoel overvalt mij de laatste tijd meer en meer. Misschien hunker ik gewoon naar de "goeie ouwe tijd" toen we nog met meer dan vijf man in dezelfde ruimte konden verblijven – zonder dat men daar een GAS-boete voor zou krijgen. Misschien heb ik gewoon het gevoel dat alles nu iets trager gaat. Ik kan genieten van een vals gevoel van kalmte voor een storm die elders woedt. Want het enige dat mijn pastorale fantasie verstoort is mijn gsm die me de dagelijkse dodentol meedeelt. Dat slaat nog steeds even hard en abrupt in – zoals een auto op een nietsvermoedend konijntje.

"Carole fuckin' Baskin"

BELLETRIE

Je zit thuis in lockdown omdat een virus de wereld in zijn greep houdt. Je stelt je schoolwerk uit en binge-watcht Netflix. Oh, kijk daar, een nieuwe docuserie: Tiger King. Daar begint het. Die pakkende titel: koning der tijgers. Wie-o-wie zou die Tiger King kunnen zijn? Joe Exotic natuurlijk.

Tiger King is een documentaire over het reilen en zeilen van Joe Exotic in de GW Zoo in Wynnewood, Oklahoma. Het is een verhaal van intrige, moord en verslaving, maar bovenal: tijgers.

Het portret van een psychopaat

Joe Exotic, ofwel Joseph Allen Schreibvogel, was de uitbater van een private zoo in Wynnewood, Oklahoma. Naast zijn activiteiten als zoo-uitbater, probeerde Joe ook de politieke en muzikale wereld in te stappen. Na een mislukte poging in 2016 om president van de VS te worden, probeerde hij om gouverneur van Oklahoma te worden, maar ook dat zou niet lukken. Zijn countrymuziek mag dan wel catchy klinken, hij maakt die niet zelf. Hij huurt Vince Johnson en Danny Clinton in om al zijn muziek te schrijven en te zingen, maar gaat zelf met de show lopen. Begrijp me niet verkeerd: Joe Exotic is een van de interessantste personages die je in je hele leven zal tegenkomen. Hij is een echte showman; alles is performance. Hij doet goochelshows, stuntshows, knuffelshows en dat allemaal met tijgers en andere grote katten.

Joe leeft als een ware cowboy: een revolver op zijn heup en een hoed op zijn hoofd. Hij laat zich ook niet inperken door de wet: in 2019 is Joe veroordeeld voor 17 verschillende instanties van dierenmisbruik en twee instanties van het inhuren van een huurmoordenaar. Daar stopt het niet. Hij is de grootste tijgerfokker in de hele VS. Allemaal illegaal, uiteraard.

Intrige

De show bestaat uit acht afleveringen. In het begin lijkt alles vredelievend. Je voelt je meteen meegezogen in de wereld van de *big cats*. Stilletjesaan merk je dat er meer aan de hand is. Het gaat hier niet zomaar over tijgers en hun baasjes, integendeel. Het gaat over baasjes die mensen als slaven behandelen, hun katten door de schedel schieten wanneer ze dat willen en die hun werknemers vlees uit de vuilnisbak laten eten.

Verslaving

Joe is openlijk homoseksueel. Hij maakt zijn geaardheid een groot deel van zijn persoonlijkheid. Zijn partners daarentegen, doen dat niet. Zijn keuze in mannen is heel specifiek: hij valt alleen op heteroseksuele mannen. Gelukkig verdient hij een grote som geld per maand aan zijn zoo. Op die manier kan hij de drugs kopen, waarmee hij zijn partners van hem afhankelijk maakt. Joe had een poly-amoureuze relatie met twee mannen tegelijk: John en Travis. John is ondertussen hertrouwd met de lobbyiste van de zoo. Voor Travis is het veel tragischer afgelopen...

Moord

"Carole fuckin' Baskin killed her husband." Wie is Carole Baskin? De uitbaatster van Big Cat Rescue in Tampa, Florida en tevens aartsvijand van Joe Exotic. Het verhaal doet de ronde dat Carole haar vorige man, Don Lewis, vermoord zou hebben. Don was een multimiljonair en kattenliefhebber. Hij wou scheiden van Carole en naar Zuid-Amerika afreizen om te rentenieren. Die kans heeft hij nooit gekregen. Hij stond op het punt te vertrekken, maar plots verdween hij. Vijf jaar ging voorbij en Carole liet hem dood verklaren. Een dag later was

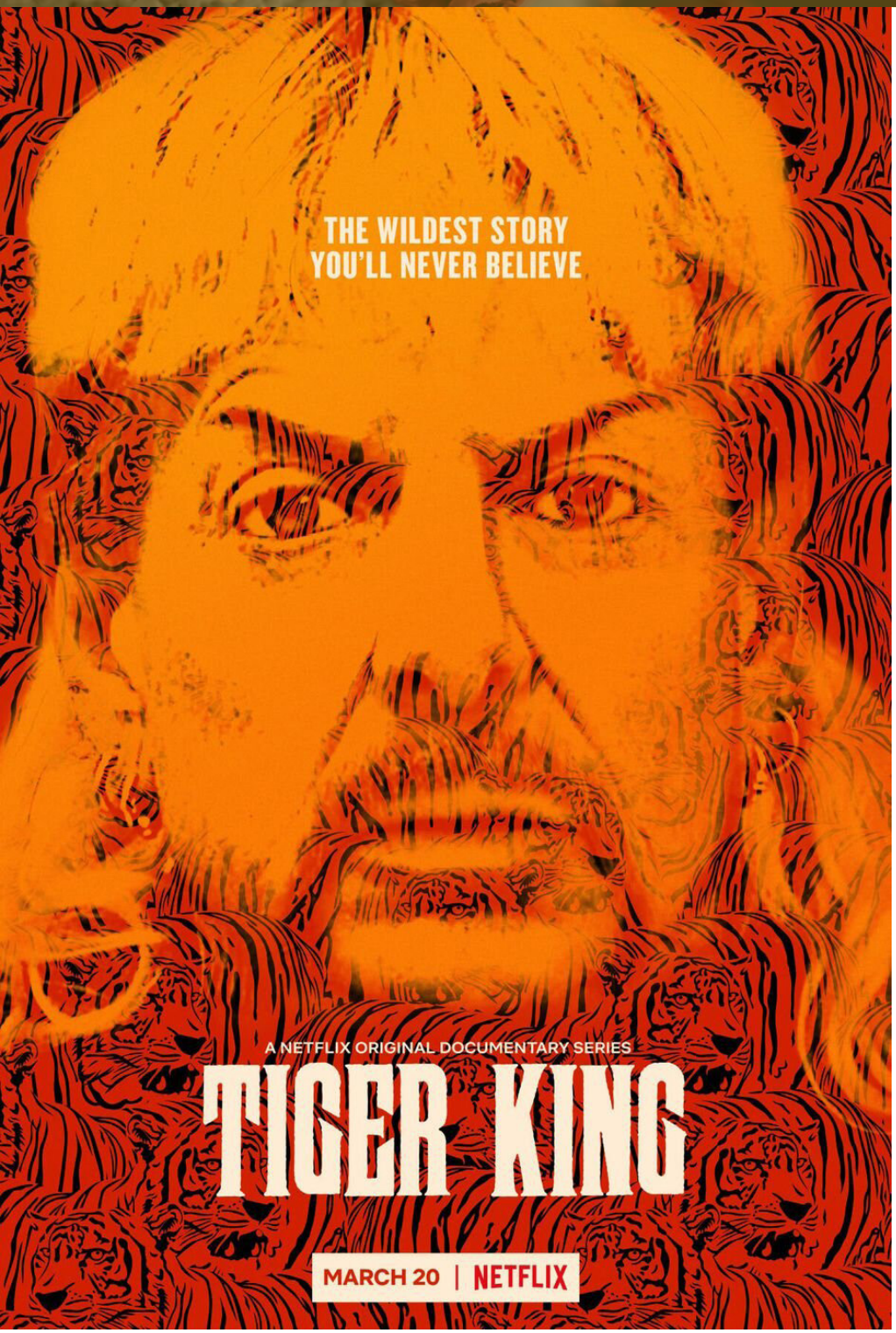

zij multimiljonair. Of ze hem door de vleesmolen gedraaid heeft, of aan de tijgers gevoerd heeft, zullen we nooit weten. Een ding is wel zeker na het kijken van de volle acht afleveringen: Don is niet verdwenen. *Zij heeft hem vermoord.*

De personages

De personages zijn uniek en enorm menselijk. Hun zuiderse accenten wekken meteen een gevoel van thuiskomen op. Je merkt dat die mensen stuk voor stuk hun eigen problemen en zorgen hebben. Elk van de "big cat people" is namelijk op zijn eigen manier doorgedraaid. Als het niet over een sekteleider gaat (Doc Antle, nog zo'n figuur), gaat het over een echtgenootmoordende psychopaat (ja Carole dat ben jij). Het leukste aan de personages is de eeuwige ruzie waar ze allemaal in verwikkeld zijn: wie heeft de beste zoo, wie zorgt het best voor zijn katjes en wie heeft het meeste geld? Het is een ruzie die uiteindelijk enorm nadelig uitdraait voor Joe Exotic. Na Carole Baskin jarenlang bedreigd te hebben (dat valt namelijk onder vrije meningsuiting in de VS en is dus niet strafbaar), werd Joe dus veroordeeld voor het inhuren van een huurmoordenaar voor Carole. Of hij daar echt schuldig aan is? Dat moet je zelf uitmaken.

> "Na eerst enorm veel empathie voor Joe opgewekt te hebben, word je als kijker geconfronteerd met zijn ego, zijn misdaden en zijn gekheid"

Draaikolk

Als al die sappigheden je nog niet overtuigd hebben, laat het dit het dan zijn. De verhaalvertelling zit vakkundig in elkaar. De regisseur speelt op elk moment met elk stukje informatie. Je krijgt alles op exact het juiste moment te zien. Na eerst enorm veel empathie voor Joe opgewekt te hebben, word je als kijker geconfronteerd met zijn ego, zijn misdaden en zijn gekheid. Op die manier word je als kijker beetje bij beetje verder gesleurd in de tijgertornado van Joe Exotic. Na vijf minuten kijken, wil je nog vijf minuten verder. Na een hele aflevering, wil je nog een hele aflevering verder. Je wordt door het slijk gesleurd waar Joe zelf doorheen wordt gesleurd. Je komt voor de tijgers, maar je blijft voor de "Murder, Mayhem and Madness".

Vince De Nil

Ben je thuis
Haal dan cul

door **Simon**

MUSEA

Het world wide web is intussen een digitale schatkamer geworden voor de estheten onder ons. Wereldwijd openen musea hun deuren en krijg je toegang tot hun exposities. In België kan je onder meer de Van Eyck-expo [1] bezichtigen. Andere collecties van eigen bodem in huis halen kan bijvoorbeeld via de website van het Koersmuseum in Roeselare [2] of het Leuvense museum M [3]. Ontdek ook internationale gerenommeerde kunstinstellingen, zoals de Vaticaanse musea [4], de Hermitage in Rusland [5] of het Metropolitan Museum of Art (MET) [6]. Je spaart er alvast een lange vliegreis naar New York mee uit. En ook dichter bij huis vind je musea die een (virtueel) bezoekje waard zijn. Het Rijksmuseum [7] en het Van Gogh Museum [8] plaatsen hun grote kunstschatten in de online vitrine. Het aanbod is dus ein-de-loos. Zelfs Google Arts & Culture biedt heel wat collecties aan, onder anderen een Bauhauscollectie [9].

[1] https://vaneyck2020.be/van-eyck-bij-je-thuis/
[2] https://koersmuseum.be/nl/KOERSinhuis
[3] https://www.mleuven.be/nl/beleefMdigitaal
[4] http://www.museivaticani.va/content/museivaticani/en/collezioni/musei/tour-virtuali-elenco.html
[5] https://www.youtube.com/watch?v=49YeFsx1rIw
[6] https://www.metmuseum.org/art/online-features
[7] https://www.rijksmuseum.nl/nl/rijksstudio
[8] https://artsandculture.google.com/partner/van-gogh-museum
[9] https://artsandculture.google.com/project/bauhaus

De quarantaine mag intussen dan wel passé composé zijn, voor ons cultuurliefhebbers is het nieuwe normaal nog lang niet *business as usual*. De meeste mensen die bijvoorbeeld de expo van Van Eyck in het MSK in Gent wilde bezichtigen, waren eraan voor de moeite. Toch is dat maar klein bier in vergelijking met de zwaar getroffen cultuursector. Zij gaan dramatische tijden tegemoet. Musea heropenen slechts in mondjesmaat, concerten zijn (voorlopig) nog niet toegelaten, bioscopen houden de deuren gesloten. Kortom: zero inkomsten en quasi geen publiek. Gelukkig is er ook goed nieuws: in dit artikel worden er enkele veilige online alternatieven opgesomd om deze cultuurarme periode te overbruggen.

←

#haalM

in cultuur?
tuur in huis

Lambrechts

Minhuis

LITERATUUR

In een magazine voor de studenten Taal- en Letterkunde kan een aparte rubriek over literatuur uiteraard niet ontbreken. In eerste instantie raden we je uiteraard aan om zo veel mogelijk literaire teksten te lezen. Stel dat je toch eens iets anders wil ontdekken, snuister dan zeker eens door de verzameling van voorgelezen klassiekers. Is het lang geleden dat je *Othello* of *Macbeth* nog eens las? Of heb je altijd Flauberts *Madame Bovary* of Wildes *Picture of Dorian Gray* eens willen lezen? Verken dan zeker het ruime aanbod via de gratis app LuisterBieb (via de App Store en Android verkrijgbaar). Daarnaast biedt ook deBuren een 100-tal radioboeken aan waar je wel eventjes zoet mee bent [1].

Ben je toch meer een fan van iets kortere werken, beluister dan de podcast Zandman [2]. Verschillende Vlaamse acteurs lezen er enkele kortverhalen voor. En voor de zeer vluchtige lezers onder ons, zijn er ook de coronagedichten die soelaas kunnen brengen [3]. Zo ben je tegelijk mee met de actualiteit. En voor meer afwisseling moet je bij Tournée Digitale van Behoud de Begeerte zijn [4].

Ten slotte denken we ook aan de creatievelingen. Zit je liever niet stil en wil je iets op papier neerpennen, bekijk dan de Facebookpagina van Querido Academie [5], waar je verschillende schrijfopdrachten en -uitdagingen vindt en je je creatief schrijven op kunt botvieren.

[1] https://deburen.eu/magazine/449/radioboeken-download-gratis-100-luisterverhalen
[2] https://radio1.be/podcast-zandman
[3] https://coronagedicht.nl
[4] https://www.begeerte.be/2020/tournee-digitale
[5] https://www.facebook.com/QAverzetjezinnen

MUZIEK

Voor de muziekliefhebber is het internet een schat aan informatie. Niet enkel werden we de afgelopen maanden online getrakteerd op coronaliederen en quarantainecovers, maar kregen we ook gestreamde dj-sets en optredens te horen. Wie bijvoorbeeld fan is van de West-Vlaamse rapper Brihang hoeft alvast niet langer te zoeken. Bekijk een live optreden van hem in de AB [1]. De Ancienne Belgique maakt op hun YouTubepagina bovendien nog concerten van onder meer The Cure en Trixie Whitley beschikbaar. En als hun aanbod op het eerste gezicht nog niet genoeg is, surf dan eens door naar hun website [2]. Ons advies luidt dus: neem zeker eens een kijkje en beluister naar hartenlust.

Is dat nu toch niet jouw ding en ben je meer voor klassieke muziek? Geen paniek, want op de website van Opera Vision [3] vind je een waslijst aan opera's terug. Mozart, Puccini, Verdi en vele anderen hebben alvast een plaatsje gekregen. Andere uitvoeringen van bijvoorbeeld de klassieker *Madama Butterfly* zijn dankzij De Munt ook beschikbaar [4]. Een aanrader is Bachs Mattheuspassie die je integraal via YouTube kan beluisteren [5]. En voor de echte durvers is er ook een uitdaging. Heb je altijd al eens willen meezingen met een opera? Dat kan vanaf nu via Opera Karaoke. Houd je driften niet langer in toom, haal je hoogste stem boven en zing onder meer mee met *De toverfluit* van Mozart [6]. Ideaal voor een gezellige avond met vrienden, lijkt ons ;-).

En stel dat je nog een beetje tijd overhebt, kan je ook nog altijd terecht bij Opera Ballet Vlaanderen [7] en het Montreux Jazz Festival [8] of herbeluister je gewoon de Klara top-100 [9]. Klara biedt trouwens de interessante Iedereen Klassiek-reeks (met Sander De Keere) aan en laat je bijleren via de blijf-in-uw-kotcasts [10]. Slechts een pluk uit hun uitgebreide aanbod: de Duitse hoofdstad Berlijn, filosofie kwesties, de kunstschilder Pieter Bruegel de Oude, het Woodstock festival, de Bourgondiërs, auteur Harry Mulisch, de componist John Williams (bekend van soundtracks voor *Star Wars*, *Schindler's List*, *Harry Potter*, ...), de kunststroming Bauhaus, enzovoort.

1 https://www.youtube.com/watch?v=TPcSPQDKjTA
2 https://www.abconcerts.be/nl/nieuws/?p=2
3 https://operavision.eu/en/library/performances
4 https://www.demunt.be/nl/sections/388-mm-channel
5 https://www.youtube.com/watch?v=WW9ZfmshO8
6 https://operavision.eu/en/library/fun/opera-karaoke-pa-pa-pa-pa-pa#
7 https://operaballet.be/nl/het-huis/blog/geniet-van-onze-operas-en-balletten-vanuit-je-woonkamer
8 https://qello.com/browse/popular?genre=Montreux%20Jazz%20Festival
9 https://klara.be/programma/top-100
10 https://klara.be/podcasts-en-downloads

iumaanhuis.be
stellingen gratis naar je huiskamer

THEATER

Geen nood, want ook de theatergezelschappen verwelkomen hun publiek digitaal. Wanneer de zalen sluiten, dan komt de voorstelling gewoon naar jou. NTGent stelt enkele kleppers van formaat ter beschikking: van Duitse dramateksten (bv. *Woyzeck*) tot mythologische vertelsels (bv. *Elektra*). Bovendien zijn de titels en de gezelschappen niet van de minste. Via de website van Podium Aan Huis [1] krijg je dan weer toegang tot meer dan 130 (!) theaterstukken, concerten en dansvoorstellingen. Voor elk wat wils dus. Heb je toch een voorkeur voor dans, ontdek dan zeker ook de trilogie *Le Jardin, Le Salon* en *Le Sous Sol* van het Brusselse danstheatergezelschap Peeping Tom [2]. Een andere tip die we je zeker niet willen onthouden, is *JDX – a public enemy* (1993) [3]. Deze voorstelling wordt je gratis en voor niks aangeboden door theatergezelschap Tg STAN. Je herkent zeker en vast enkele klassebakken uit het volgende rijtje: Stijn Van Opstal, Damiaan De Schrijver, Jolente De Keersmaeker, Frank Vercruyssen en Sara De Roo. Het theaterstuk zelf gaat over een dokter die de burgemeester en de rest van de inwoners tegen zich krijgt, omdat hij ontdekt dat het water in een kuuroord vervuild is.

Tot slot nog een aanrader om eens met je jongere broer of zus te bekijken, zijn de poppenvoorstellingen van jeugdtheater FroeFroe [4]. Hopelijk is bij dezen jullie theaterhonger al een beetje gestild.

1 https://podiumaanhuis.be
2 https://vimeo.com/showcase/peepingtom
3 https://vimeo.com/90093472
4 https://vimeopro.com/janbosteels/theater-froe-froe

ONTSPANNING

Wie zich liever toch met iets bezighoudt in zijn vrije tijd, kan nog altijd een dansinitiatie volgen dankzij dansgezelschap Rosas [1] of een filmpje meepikken [2]. Een Duitstalige film – met Engelse ondertiteling – die zeker een aanrader is, is *Das weiße Band* [3]. Wil je het tot slot toch iets luchtiger houden, bekijk dan een voorstelling van comedians Xander De Rycke [4], Philippe Geubels [5] of Henk Rijckaert [6]. En geloof me, het lachen zal je niet snel vergaan.

1 https://www.rosasdanstrosas.be/home/
2 http://www.openculture.com/freemoviesonline
3 https://archive.org/details/AFitaBrancaPrt.1/A+Fita+Branca+prt.1.avi
4 https://www.youtube.com/watch?v=b8Kf4uiD-SE
5 https://www.youtube.com/watch?v=jvqcwczip-k
6 https://www.youtube.com/watch?v=3GE6BGo9siw

Tot slot rest ons jullie enkel nog veel kijk-, luister- en ontdekkingsplezier te wensen.

De vergeten helden achter Corona

Studentenvertegenwoordiging anno COVID-19

Midden maart 2020 wordt wordt door de Vlaamse overheid een nationale lockdown uitgeroepen. Voor veel studenten volgt een onverwachtse omschakeling van een drukke sociale agenda naar een periode van isolatie. Het omschakelen naar digitale lesvormen en de (naderende) examenperiode(s) brengen heel wat stress, angsten en motivatie- en concentratieproblemen met zich mee. Wie de lockdown van de andere zijde ervaren heeft, zijn de studentenvertegenwoordigers van StuArt, de faculteitsraad Letteren & Wijsbegeerte aan de UGent. Zij brachten de problemen van de studenten in kaart aan de hand van een online enquête en zijn sindsdien op zoek naar allerhande tegemoetkomingen.

"Terwijl de meeste studentenverenigingen er nadeel aan hebben gehad, hebben wij er net goud uit kunnen slaan in de vorm van meer bekendheid"

Middenin de examenperiode maakt huidig voorzitter Ben De Slagmulder tijd vrij voor een gesprekje bij hem op kot. We nemen plaats in zijn zetel en praten bij over hoe hij deze periode ervaart. Ook vicevoorzitter Pauline Verhelst sluit, via digitale media, later aan. Ben en Pauline geven aan hoe het 'quarantainegevoel' voor hen later kwam dan bij de gemiddelde student: "De studentenraad zelf heeft me beziggehouden om mijn gedachten op andere zaken te zetten", aldus Ben. Pauline specificeert: "De dag voordat de decaan besliste de faculteit te sluiten, hadden we een spoedberaad. In één klap was onze agenda volledig omgegooid. Tijd om te piekeren was er niet."

Ben herkent dat de situatie voor velen nadelig was, maar geeft aan hoe de coronamaatregelen voor hen eerder een positief effect hadden: "Terwijl de meeste studentenverenigingen er nadeel aan hebben gehad, hebben wij er net goud uit kunnen slaan in de vorm van meer bekendheid. Door snel in te spelen op problemen en concrete

oplossingen te bieden, hebben we de studenten laten zien wat wij kunnen bereiken. Dat was het beste dat ons kon overkomen als studentenraad."

"Die eerste vergadering werd iedereen toch even stil. Je weet dat het slecht gaat met de studenten, maar als het daar zwart op wit staat is het plots heel confronterend"

Hoe verging het de student?
Om de problemen van de studenten in kaart te brengen, stelde StuArt een faculteitsbrede enquête op. Op de vraag hoe het de gemiddelde student verging, antwoordt Pauline resoluut: "Eerlijk? Slecht. Vooral de mentale impact is enorm", legt ze uit: "54 procent voelde zich slechter dan voor corona en 20 procent veel slechter. Die eerste vergadering werd iedereen toch even stil. Iedereen besefte dat er achter die cijfers honderden studenten zitten. Je weet dat het slecht gaat met de studenten, maar als het daar zwart op wit staat, is het plots heel confronterend."

"Sommige resultaten konden we anticiperen", aldus Ben De Slagmulder: "Een aantal algemene zaken zijn het verlies aan structuur, concentratiestoornissen en motivatieproblemen. Het gebrek aan sociaal contact, maar ook aan sociale controle, vormt een bijkomend probleem." Ben legt uit: "Je hebt niet alleen meer tijd nodig om je aan te passen aan die onderwijsvormen; Ook het maken van taken en vervangopdrachten vraagt meer tijd. Dat is zeker teruggekomen [in de resultaten]."

Naast de algemene resultaten waren er ook enkele opvallende: "We hebben de mogelijkheid gelaten om een open vraag in te vullen en daar zijn heel specifieke gevallen uitgekomen die we niet altijd zelf meteen konden aanpakken", vertelt Ben: "Het zijn dingen die je totaal niet kan anticiperen. Daarom wouden we ook die [open] vraag, want je kan maar zo veel vaste antwoorden bieden. [De enquête] heeft laten zien dat er andere factoren meespelen, naast wat de student zelf in handen heeft."

Tussen die specifieke gevallen zitten ook enkele zwaardere getuigenissen, zoals vermeldingen van depressies en de angst om een dierbare te verliezen. "Letterlijk kreten om hulp soms", zegt Pauline: "Studenten die zeggen bij niemand terecht te kunnen en radeloos te zijn. Studenten die zo alleen zijn, dat ze hun diepste gevoelens aan een enquête moeten toevertrouwen." De enquête liet respondenten de mogelijkheid om hun emailadres na te laten. Wiens getuigenis blijk gaf van nood aan professionele hulp, werd gecontacteerd door het monitoraat.

Wat kan de studentenraad betekenen?
Hoewel mentaal welzijn een groot onderdeel was van de enquête, konden op dat vlak weinig concrete oplossingen worden aangereikt door de studentenraad. Ben expliciteert: "Het enige concrete dat we hebben kunnen doen [op vlak van mentaal welzijn], is een overzichtsdocument opstellen samen met de faculteit, waar studenten via een 'één klik'- systeem meteen bij de juiste personen of instanties terechtkomen." Dat betekent echter geenszins dat de studentenraad niks heeft kunnen verwezenlijken.

"De enquête heeft laten zien dat er andere factoren meespelen, naast wat de student zelf in handen heeft"

Met het oog op een positieve beïnvloeding van mentaal welzijn op langere termijn, werden enkele concrete problemen aangepakt: Zo werd de deadline voor de bachelorproef een week uitgesteld; kwam er een scansysteem vanuit de bibliotheken; en werd er gezocht naar copycentra waar studenten terecht konden met drukwerk.

"Op het spoedberaad werd echt ons advies als eerste gevraagd, en dat is eigenlijk steeds zo gebleven. Op elke vergadering voerden wij de toon."

De rol van de studentenraad is niet te onderschatten. "Op het spoedberaad werd ons advies als eerste gevraagd, en dat is eigenlijk steeds zo gebleven. Op elke vergadering voerden wij de toon", stelt Pauline: "Doordat we nu vrij veel hebben gerealiseerd, krijgen we ook vaker berichten van de docenten zelf. Ze vragen ons wat wij van iets vinden of wat we gaan doen aan een bepaald probleem. Dat ze onze adviezen vragen bij belangrijke beslissingen vinden we super, maar vaak schrijven ze ons ook aan voor problemen op centraal niveau."

Ook Ben geeft aan dat ze soms gebonden zijn door hun bevoegdheden, die zich beperken tot het facultaire niveau. Desondanks is hij trots op wat ze hebben verwezenlijkt: "Ik ben ervan overtuigd dat we ons best hebben gedaan", zegt hij: "Ik hoop dat de universiteit onze *good practices* gaat doorzetten, en dat ze zelf een beetje meer initiatief kunnen nemen. Het is soms jammer dat we dingen in hand aan het nemen waren, die de faculteit eigenlijk zelf zou moeten doen."

En nu?
Pauline hoopt vooral dat ze veel individuele studenten hebben geholpen: "Dat een gefrustreerde student zich gehoord voelde, dat een eenzame student het weer even zag zitten", aldus Pauline. Daarnaast hoopt ze ook dat ze StuArt op de kaart hebben gezet. Ben concludeert: "We hebben nu ons belang als studentenraad kunnen tonen. Ik hoop dat wie niet afstudeert, dat meeneemt naar volgend jaar, want het gaat ook een uitdagend jaar worden. Ik denk dat studentenvertegenwoordiging meer dan ooit op zijn strepen zal moeten staan, maar ook actief zelf zal moeten optreden om het voor de student zo goed mogelijk te laten verlopen."

Julie Vlaminck

FILOLOGICA

Prenior (s)preekt

Een presesverkiezing is iets magisch. Het is het moment waar je al maandenlang naar uitkijkt. Die bevestiging dat je volgend jaar mag doen wat je al zo lang in je hoofd hebt zitten. De verkiezingsvergadering, daarna naar de Amber en hopen dat je heelhuids op kot geraakt. Daarna kan alles beginnen: de verkiezingen, die eerste foto met het nieuwe DB en de eerste stappen van het nieuwe presidium. Dit jaar is dat anders. De vergadering werd een videochat; het vieren met vrienden in de Amber werd een kriek binnentrekken, alleen op mijn kamer. Onze eerste foto als DB hebben we dan maar via *videocall* genomen. Klik. Dit voelt toch beduidend anders, maar het groeiende *excitement* rukt mij uit mijn trance en dwingt mij vooruit te kijken.

Dan kan je stiekem beginnen dromen van hoe je presidium er zal uitzien. Nee, dat zou een leugen zijn: je bent daar al veel langer mee bezig. Van enkele gezichten ben je zeker, van andere minder. Hoe dan ook weet je dat enkelen van het huidige presidium blijven en dat het afscheid van vertrouwde gezichten niet onopgemerkt zal blijven. Stiekem verlang je het meest van al om het nieuwe presidium in te lijven. Zij weten nog niet wat een fantastisch avontuur dit voor hen zal worden. Spannend!

Meteen word ik teruggegooid naar mijn eerste verkiezingsperiode: die ene sprong in het diepe die mijn hele studentencarrière zou tekenen. Als ik mijzelf destijds zou kunnen vertellen waar ik nu sta, zou mijn jongere zelf eens goed lachen. En ondertussen lach ik nog steeds, gevuld van blijdschap dat ik hier terechtgekomen ben. Het wordt alleen maar beter!

Voor wie ons volgend jaar verlaat, weet dat we je zullen missen! *Out of sight doesn't mean out of mind*. Deze spreuk geldt voor iedereen tijdens deze onzekere periode. Wat we nu allemaal moeten missen, wordt goedgemaakt. Dat is geen veronderstelling, maar een doel. Filologica wordt gemist, niet alleen door mij, maar door iedereen met deze diepgewortelde liefde voor onze kring. En die liefde hou je niet zomaar tegen. We zien jullie volgend jaar of zelfs deze zomer al terug voor een nieuw jaar vol memorabele momenten. Tot die tijd kan ik jullie enkel geruststellen met het vooruitzicht van onze fuiven, studiesessies, cantussen… die allemaal op de planning staan! We blijven vooral dromen, zodat deze periode straks tot het verleden behoort.

Veel liefs,

Jasper

Filo's Pop Poll

PRESES

Naam: Julie Vlaminck

Favoriete Filoactiviteit: De cantussen. En als ik een specifieke moet kiezen, dan ga ik voor de heropeningscantus in het tweede semester. Van bij het begin hing er magie in de zaal en voelde het als thuiskomen, na een veel te lange periode van blok en examens.

Favoriete quarantainebezigheid?: Telt wenen? Mopje! Toch wel contact onderhouden met de mensen die ik het meeste mis, denk ik. Hoewel dat tegelijk een pijnlijke keerzijde heeft, is dat hetgene dat mij het meest rechthoudt en doet verlangen naar het moment dat we elkaar allemaal terug kunnen zien! <3

Favoriete gebouw om na te maken in de Sims?: De Blandijn, duh! Ondanks de architecturale ingrepen die nodig waren om de Blandijn op een vrij beperkte kavel geplaatst te krijgen, ben ik best trots op het resultaat. Voor wie behoefte heeft aan een virtueel Gent: niet enkel de Blandijn maar ook Café Amber, de Therminal, Porter House en Delta zijn terug te vinden in de Gallery.

VICE

Naam: Kaat Vertongen

Favoriete woordmopje? Ken je de mop van de bloem? Ik vertel die soms in het Engels maar dan is die flauwer, hehe!

Favoriete cantusnummer? Haha, de mensen die dit jaar al bij Filo zijn komen cantussen, zullen het sowieso kunnen raden! Het is een dik feestnummer waarop ik telkens volledig losga! Wie het antwoord wil weten, moet maar naar onze volgende cantus komen! PS: blijf zeker tot het einde!

Naam: Jasper Soens

Favoriete auditorium? Aan welk auditorium ik ook denk, ik krijg flashbacks naar de examens en alle stress die erbij komt kijken. Als ik toch moet kiezen, gaat mijn voorkeur uit naar auditorium 5. Daar vond mijn eerste examen plaats aan de universiteit en ik was dan nog eens geslaagd ook! Verder is het een relatief groot auditorium waar het niet opvalt als je niet aan het opletten bent.

Favoriete kassakleur? Van alle nieuwe kassa's zet ik mijn geld (haha) op de blauwe! Die heeft van die mousse aan de binnenkant zodat het geld er niet uitvalt als ik hem in een rugzak steek. Het zijn de kleine dingen die een penning gelukkig maken. Ik heb echt spijt dat ik geen grote roze kassa heb kunnen bestellen. Ik zal nu gewoon regenboogstickers kopen om op alle kassa's te plakken! Mijn legacy als penning wordt hoe dan ook Gay™.

Naam: Floris Ameel

Favoriete Harry Potter-spreuk?
De *patronus charm*, het is een *basic bitch* antwoord, dat is waar, maar het is dan ook een spreuk die je voor veel verschillende doeleinden kan gebruiken. Het is een beschermende spreuk, een schild tegen enkele lichtere aanvalsspreuken en de 'corporeal' vorm beschermt je tegen dementors. Misschien ben ik biased omdat mijn patronus een draak is, *but hey, what are you gonna do about it*?

Favoriete keldermuis?
Geen enkele! Ik geef dat gespuis geen naam, dat ze eerst en vooral uit de kannen blijven en dan wil ik erover nadenken.

Naam: Lennert Camp

Favoriete tijdverdrijf tijdens de les? Mijn vriendjes en ik hebben een traditie om in een beurtrol elke week eten voor elkaar mee te nemen naar de les. Niet supergoed voor je lijn, maar wel megamotiverend om toch naar al je lessen te gaan! Want zeg nu zelf, waarom zou je anders om 8.30 uur in die lessen zitten als je geen gratis koffiekoek krijgt? Mijn lievelingstraktatie waren trouwens toch wel die overheerlijke paaseitjes die mijn vriendin Ineke met me deelde! <3

Favoriete herinnering aan het presidiumweekend? Het hele weekend was eigenlijk onvergetelijk, ook al vloeide de alcohol daar rijkelijk. Het allerleukste moment vond ik toch wel de presidiumdoop tijdens de cantus en het voor de eerste keer mogen aandoen van mijn presidiumlint. Dat blijft toch een moment dat me voor eeuwig zal bijblijven.

Naam: Tijmen Van Loo

Favoriete Tijdlozenummer? Hey Jude - The Beatles
Ik ben al jaren een enorme fan van The Beatles en het ziet ernaar uit dat dat nog heel lang zo zal zijn. Ik ken de tekst van voor naar achter en van achter naar voor. Wat een schijf!

Favoriete personage uit het Filotoneel? De all-rounder was een barista, een leerkracht, een politicus én God! Een betere rol kun je jezelf toch niet wensen?

CULTUUR

Naam: Marlies Vervoort

Favoriete professor? El professor van *La casa de papel*. Deze geniale man is het brein achter de grootste bankoverval aller tijden en heeft doden op zijn geweten, maar slaagt er toch in de sympathie van het volk en van de kijker te winnen. Wat een held!

Favoriete personage uit het Filotoneel? Als er mij een personage is bijgebleven, is het wel de reporter die met zekere regelmaat verslag kwam uitbrengen. Ik vond hem zo opvallend omdat hij ervoor zorgde dat alles aan elkaar gepraat werd en omdat je op basis van zijn emoties de dynamiek van het verhaal kon volgen. De reporter is dus zeker niet het meest opvallende personage, maar door zijn centrale en bindende rol wel mijn favorietje.

EXTERNE P.R.

Naam: Emma Van De Velde

Favoriete eetgelegenheid in Gent? Stiekem eet ik het liefst in Kastart of Amadeus, maar door de jaren heen heb ik de mooiste herinneringen overgehouden aan pizzeria Prima Donna in de Overpoort: enerzijds door de vele lastminute-pizza's die ik op weg naar een activiteit afhaalde, en anderzijds door de vele afhaalpizza's die we tijdens kelderdiners en klaarmaaksessies met de rest van het presidium deelden. Ondanks het feit dat het er ongelooflijk druk is, is het toch wel een van de gezelligste restaurantjes om met vrienden af te spreken.

Favoriete herinnering aan Filologica? Oké, het is misschien geen activiteit van Filo zelf, maar na lang afwegen tussen de VPPK-heropeningsfuif van 2019 en de bachelorweekendcantus van 2018, heb ik toch voor die ene avond/nacht gekozen. Heel spontaan zijn we toen grotendeels in de keuken van Sergio's kot beland. Samen met wat drankjes, de legendarische Spotifylijst met wijvenschijven en kaartentrucs hadden we er al een onvergetelijke pré van gemaakt. Maar ook daarna gingen we samen naar de Vooruit en liet iedereen zich volledig gaan in het dansen en het samenzijn met elkaar. Het was echt zo'n mooie avond vol vriendschap en plezier die voor mij het toonbeeld is geworden van onze vereniging.

Naam: Cato Vanhaverbeke

Favoriet recept? Als er een ding is dat ik steeds opnieuw zou bakken en waar ik nooit genoeg van kan krijgen, dan zijn het toch wel mijn *famous chocolate chip cookies*. Ze zijn reusachtig en zooooo lekker. Om ze te maken heb ik ook maar een kwartiertje nodig. En ze zijn bij mij nog nooit mislukt! Als je er eens eentje wil proeven, *hit me up*! :)

Favoriete cocktail? Aangezien ik een grote fan ben van vodka en minder van rum of andere sterkedranken, is mijn favoriete cocktail de caipiroska, een vodkavariant van de caipirinha. Het is een typisch Braziliaanse cocktail gemaakt met de Braziliaanse rum Cachaça. Nadat ik er jarenlang op bezoek ben geweest, is dit dus mijn favoriete drankje geworden. Als julle op de eerste cocktailavond waren, dan zullen jullie je deze cocktail zeker nog herinneren.

Naam: Rafael Garcia

Favoriete plantensoort? Een favoriet heb ik niet direct, al laat ik mijn hart wel eens veroveren door mijn nieuwe aanwinsten. Als je me volgt op Instagram zal je ze al gezien hebben, de nieuwste editie van mijn kottuin. De Ficus Elastica Belize. *She's something else.* Ficussen zijn moeilijk om voor te zorgen. Het is een uitdaging, maar zeker de moeite waard. Haar bladeren zijn rubberig (vandaar de naam 'Elastica') en zijn te vinden in verschillende kleuren. De variant waar ik over praat, de 'Belize', heeft een groen blad met roze randen en een felroze centrale nerf. Prachtig!

Favoriete thema voor een fuif? Cato en ik keken samen enorm uit naar de *Under the Sea*-cavafuif. Jammer genoeg hebben we de fuif niet kunnen laten doorgaan wegens de Covid-19-pandemie. Dat is toch een thema waar ik enthousiast over blijf. Met zwembandjes een glaasje bubbels drinken (snapt'em?), beter wordt het niet.

INTERNE P.R.

Naam: Nora Devisscher

Favoriete boek (eventueel van een leeslijst)? Toch wel Historici en hun métier van Marc Boone, omdat ik bij het lezen af en toe wel eens een traantje heb gelaten.

Favoriete poster/banner? De poster en de banner van de "stout in het oerwoud"-fuif is wel mijn favoriet, want plantjes zijn mijn *aesthetic*.

REIS

Naam: Sergio Ruysseveldt

Favoriete chillplek/uitgaansplaats? De abdijtuin & de Vooruit. Ik apprecieer de meeste plekken die aan het water gelegen zijn en zich dicht bij mijn kot bevinden. De abdijtuin bij het Sint-Pietersplein, is de perfecte plek om te genieten van een heerlijk lentezonnetje en een picnic, terwijl de Vooruit garant staat voor een eindeloos nachtje gratis - weliswaar enkel gratis voor presidiumleden - dansen en ontstressen.

Favoriete reisbestemming? Ik hou van Spanje. Het is een geweldig land, met een prachtige taal, super sociale mensen, heerlijk eten, fantastische wijnen en hemels weer. Bovendien is het ook nog eens mijn geboorteland en beschouw ik het ook altijd een beetje als mijn tweede thuis.

SCRIPTOR

Naam: Simon Lambrechts

Favoriete spaghettiavond? Is die er dan? Dat heb ik precies dan toch gemist… Ik moet wel zeggen dat ik min of meer uitkeek naar de spaghettiavond editie 2020. We zullen je nooit vergeten, beste vriend (snif)!

Favoriete cantusnummer? *Die Elephanten*, ohne Zweifel! Met muziek of zonder muziek, met Kaats gebulder of zonder, met canon of kakofonie, met dansjes of zonder… Elke vorm is goed genoeg om de sfeer in de cantuszaal binnen te brengen. Tschüss.

Naam: Flor Roesbeke

Favoriete tijdsperiode? Na zes jaar Latijn moet ik zeggen dat ik een vreemde nostalgie heb gekregen naar de klassieke oudheid. Daarbij werd ik vooral aangetrokken door de 'nieuwe' taal en diens cultuur. Wie houdt er nu niet van een epische mythe vol magie en avontuur? De goden en hun affaires lazen als een melige televisiesoap. Jupiter (straatnaam: Zeus) kon zichzelf moeilijk bedwingen. Hij werd beschouwd als de oppergod – een eufemistische term voor 'een zak die zijn vrouw meermaals bedriegd met andere goden, onsterfelijke mensen én met dieren'. Juno was een jaloers moederfiguur, terwijl haar kinderen om de vijf minuten met elkaar in bed doken. Spanning en actie, afgewerkt met een beetje onflatterende incest, meer heeft een verhaal toch niet nodig?

SCRIPTOR

Favoriete gezelschapsspel? Er gaat niets boven een gezellige *game night* met je beste vrienden. Daar kunnen spelletjes zoals Cards against Humanity, Party Animals en Exploding Kittens natuurlijk niet bij ontbreken. Ook op electronisch vlak heb je verschillende opties: race met elkaar in Mario Kart of ontdek elkaars eiland op Animal Crossing. Of ga de nostalgische toer op met klassieke spelletjes zoals Wii Sports of WWE. Dit alles gaat best gepaard met een uitgebreid diner – best afgewerkt met (al dan niet verse) frietjes en enkele zakken chips. Een echte favoriet heb ik dus niet. Voor mij gaat het vooral over de setting. Ik geniet van het gelach en het gezelschap, het eten en het geplaag.

SPORT

Naam: Stijn Den Haese

Favoriete theesmaak? Jardin Bleu

Favoriete thema voor een cantus? Zeerovers. Lezers, ik beloof dat ik meer doe dan thee slurpen en cantussen, ook al is dat het enige dat je mij ziet doen.

Naam: Gilles Vanden Bogaert

Favoriete Dilemma-editie? De tweede editie 'Helden' was echt impressionant uitgevoerd! Uitdagende cover, indrukwekkende lay-out en artikels over bekende, minder bekende en verrassende helden! Hoewel we misschien best wel een held of twee zouden kunnen gebruiken om het Covid-19-virus weg te toveren, is nog maar eens gebleken dat je niet altijd superkrachten nodig hebt om een held te zijn. Bij dezen een verdiend applausje voor iedereen aan onze faculteit die zich volledig inzet om er voor iedereen het beste van te maken.

SPORT

Favoriete merk van sportschoenen voor Filolopica? Voordat ik hier zomaar ongecensureerde reclame maak voor een of ander merk wil ik meedelen hoe belangrijk het wel niet is om met degelijk schoeisel te gaan joggen. Het lijkt misschien geen kwaad te kunnen om met je hippe of versleten sneakers te sporten – en dat kan wel eens door de vingers gezien worden – maar doe het je knieën, voeten en benen niet aan om met dunne zolen te lopen. Schoenen kan je makkelijk vervangen, knieën niet. Er zijn meerdere merken die goede schoenen aanbieden en mijn tip bij je keuze is om in de winkel te testen welke schoenen het best aanvoelen. (Voor de geïnteresseerden: momenteel heb ik hardloopschoenen van Asics, een merk dat up-to-date is met de nieuwste ontwikkeling voor de beste sportzolen.)

Naam: Ben de Slagmulder

Favoriete Erasmusbestemming? Ik zou een heel biased antwoord kunnen geven door Stockholm te zeggen, omdat dat de enige bestemming is waar ik al ben geweest. Misschien komt hier nog verandering in als ik binnen een paar jaar de wondere wereld van het Proto-Indo-Europees ga opzoeken in Leiden of Jena…

Favoriete Buzzysnack? Voor mij een klein pakje friet, een boulet special met curryketchup, een mexicano en een gebakken cervela a.u.b. En een potje gele bickysaus. *5 minutes go by* Ah shit, kan ik mijn Filokorting nog gebruiken?

Naam: Jana Dhondt

Favoriete boek (eventueel van een leeslijst)? *The Catcher in the Rye*, J.D. Salinger

Favoriete studiespot? Oats Day Long op de Nederkouter of Aujourd'hui Demain op Rue du Chemin Vert in Parijs (dit voelt een beetje als hoogverraad maar in Full Circle ben ik te rap afgeleid door lekker eten, hondjes en Nora)

Naam: Robbie Karpez

Favoriete gezelschapsspel? On a scale of one to T-rex

Favoriete smurf? Klungelsmurf, want dat is exact hoe ik ben.

T.A.P

Naam: Nele Van de Reviere

Favoriete vak/professor? English Literature III: oudere periode, gegeven door Koenraad Claes. De interessante inhoud van het vak op zich en de superenthousiaste lesgever zorgden ervoor dat ik echt graag naar de les ging en ook effectief al het leeswerk deed (wat echt een mirakel is).

Favoriete halloweenkostuum? Hermelien, of elk ander film- of boekpersonage. Eigenlijk vind ik alles leuk wat op zich niet eng is, want daar doe ik niet aan mee. Ik wil niet bang zijn bij het zien van mijn eigen reflectie.

Naam: Vince De Nil

Favoriete whisky? Liefst de goedkoopste. Ik ben geen kenner. Ik drink het om cool te lijken. Het belangrijkste is het driestappenproces. Je neemt je eerste slok. Het aroma van de desbetreffende houtsoort kruipt in je neus. Je kan niet weerstaan aan de nostalgische gevoelens van een boswandeling. Dan proef je hem voor het eerst. Je smaakt niets, behalve vuur. De verbranding van je smaakpapillen geeft je een dopaminerush. Als het vuur geblust is, smaak je het hout. Ierse smaken minder naar hout dan de Schotse. Alsof je een ton van het zachtste hardhout voor je hebt. Is het hetzelfde hout als dat dat je rook? Wie weet?! Ik lek niet aan bomen.

WEB

Favoriete videogame voor LANdijn? Yu-gi-oh. Veel mensen vergeten dat LANdijn meer is dan enkel videogames. Samen naar een scherm staren is leuk, maar nu ik al meer dan een maand eenzaam thuis zit, mis ik kaart- en bordspellen veel meer. De thrill van een kaart te trekken uit je deck: is het de kaart die je nodig hebt om je tegenstander te verslaan? Is het de kaart die ervoor zorgt dat je gewoon helemaal niets kan doen en je tegenstander in zijn eerste beurt wint? Is het de kaart die je doet denken aan die momenten van stoefen en ruilen in de lagere school? Of is het gewoon de kaart die ervoor zorgt dat je nog een beurt langer bij je vrienden kan zitten? Allemaal mooie herinneringen die ik dit jaar niet heb kunnen maken.

Quoto

Jasper

"De preses wordt geschrapt."
(tijdens het doornemen van de statuten)

"Ik ben geen *fucking* krabtoastje!"

Kaat

"IK HAAAAAAT SINT-NIKLAAAAAAS!"
(in de file, bijna geplet door allerlei bussen…)

Rafael

"Ik weet alles over virale infecties."
(voor de verspreiding van het coronavirus…)

Cato

Mama van Cato: "Maakt dat je niet verkracht wordt eh!"
Cato: "Maar mamaaaaaa, den helft is toch gay!"

Marlies

"Mijn broek is baksteenkleur – op mij kan je bouwen."

"Anale kralen zijn basically interior design."

"Een triumviraat?
Is dat een andere naam voor een trio met drie mannen?"

Koningin des Nonsens

logica

Robbie

"Ik heb mijn toverstok al aan iedereen getoond; ik doe dat graag, mijn toverstok tonen... oh, en die spreuken die daaruit komen!" (een gesprek tijdens de Harry Potter cantus...)

Lennert

"Er was daar een muilmuur! Drie kinderen zijn dáár verwekt!"

Julie

"Corona is gewoon een mindset!"

Simon

"Ben je veganist? Hou daarmee op! Eet die eieren op!"

Ben:"Heb jij al bloemetjes geplukt?"
Simon: "Waarom zou ik dat doen? Ik ben geen tuinier he zeg!"

Flor

"Macbeth is mijn befslet."

Filologica's

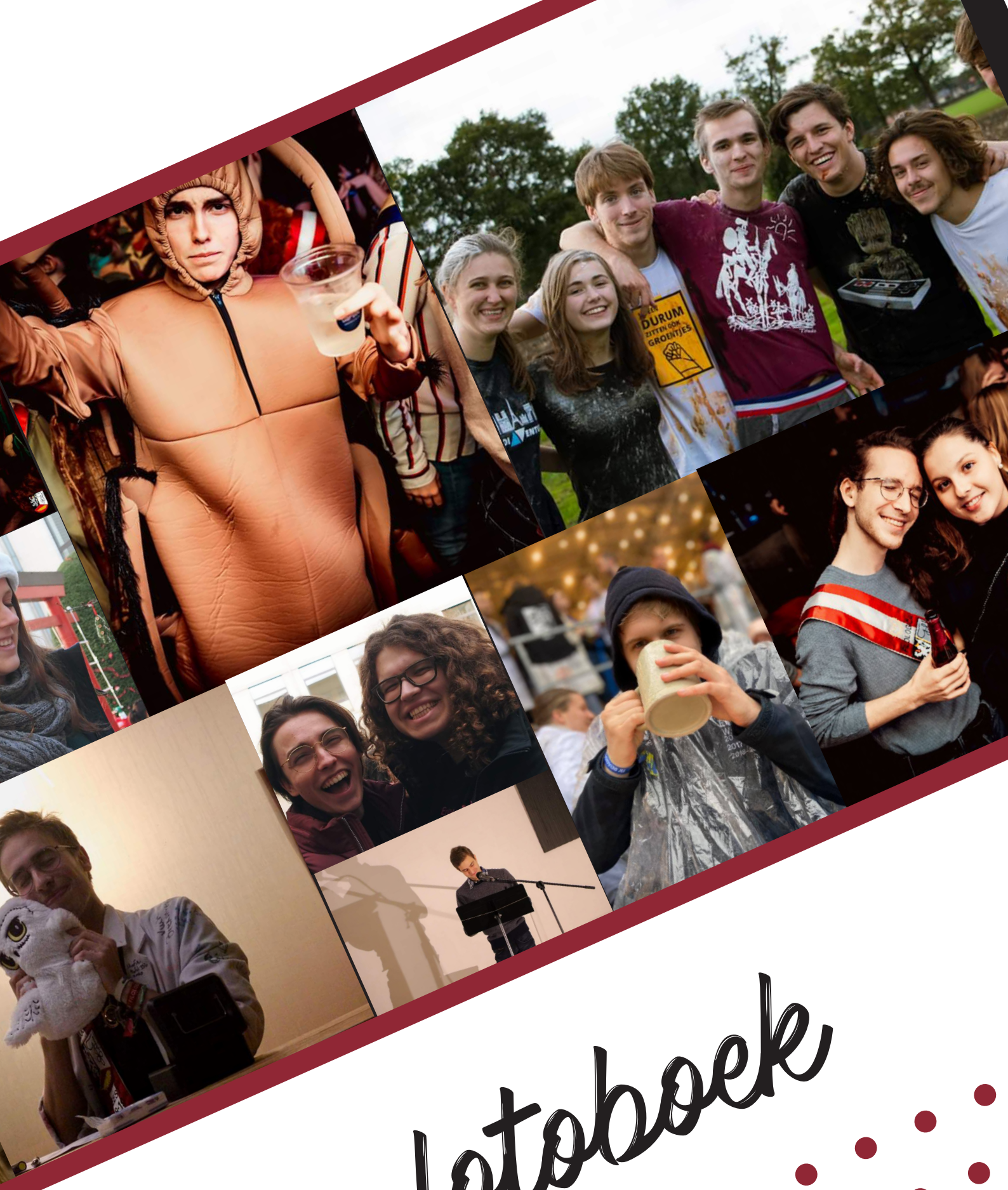

fotoboek

Filo-bingo

Door Jelle getrakteerd op shotjes	In slaap gevallen in de kelderzetel	Op de pistum gedanst tijdens The Saints	Kapot gegaan op cocktails
Discussies gehad met vrienden over taal	Te laat gekomen voor de permanentie	Gestraft op een cantus	Verdwaald in de Blandijn
Naar het zesde verdiep gegaan	Dilemma enkel gelezen voor de horoscoop	De zwem marathon meegedaan voor de sfeer	Mij laten dopen bij andere blandijnkringen
Gefrustreerd geweest dat iedereen hier gay is	Blij geweest dat iedereen hier gay is	Een piercing laten steken	Mijn leeswerk voor de les niet gedaan

Stof en as

door **Arthur T'Kindt**

"*Nostalgie is niet meer* wat het geweest is." Van wie het citaat oorspronkelijk afkomstig is, weet ik niet meer, maar het is altijd blijven hangen in mijn achterhoofd. In tijden als deze, waar het heden compleet lijkt stil te vallen, is het nu eenmaal verleidelijker dan ooit om terug te kijken naar het verleden. Naar toen alles beter was. Of beter leek, laat het me zo zeggen.

Het menselijke verstand is nu eenmaal goed in zichzelf beetnemen en je eigen leugens geloof je altijd het best. Ik betrap er mezelf steeds op dat ik het verleden idealiseer. Zo ook mijn studententijd, waarvan ik de as nog maar recentelijk heb uitgestrooid.

Waar ik altijd geneigd ben te zeggen de mooiste tijd van mijn leven beleefd te hebben, besef ik dat meerdere spreekwoordelijke korrels zout op hun plaats zijn.

Toegegeven, de 18-jarige versie van mezelf die net zijn studies moest aanvatten; was nu ook niet per se ongelukkig. Maar overlopen van vreugde deed ik zeker ook niet. Het aanvankelijke enthousiasme voor het nieuwe avontuur moest al snel plaatsmaken voor de harde realiteit. Een grotere verantwoordelijkheid in de schoot geworpen krijgen en de gevolgen dragen van al mijn eigen keuzes was wat lastiger dan gedacht. Een nieuwe sociale entourage opbouwen leek haast onbegonnen werk. Ver van huis in een nieuwe stad mijn weg zoeken was ook makkelijker gezegd dan gedaan – het constante gevoel van op zoek te zijn naar iets, maar niet weten naar wat.

Uiteraard houd ik ook veel goede herinneringen over aan deze periode. Ik heb veel fantastische mensen leren kennen, vriendschappen kunnen opbouwen en heb mezelf kunnen ontplooien door mijn ervaringen als presidiumlid bij Filologica. Ervaringen die mij levenservaring en wijsheid hebben bijgebracht die me vandaag nog van pas komen.

Maar achter de schermen bleef er regelmatig een jongen met veel twijfels en depressieve gedachten achter.

"Geluk is nu eenmaal niet iets dat je in een bol.com-doos kan verkrijgen. Het is iets dat je voor jezelf moet leren

Dagen waarop ik voor 3 uur 's middags niet de moed vond om op te staan, om dan uiteindelijk toch nauwelijks iets te doen en alleen maar 's avonds buiten te komen om op café te gaan. Als dat af en toe eens gebeurt, spreek je gewoon over de doorsneebrakker zoals de Blandijn er wellicht een heel aantal rijk is. Het gebeurde echter veel te vaak om nog gezond te zijn. Langdurig gebrek aan motivatie is een slechte leermeester en heeft zware sporen achtergelaten in mijn studietraject, mijn omgang met mensen die ik liefheb en de relaties die ik had.

Om jezelf opnieuw te vinden, kan je jezelf eerst best eventjes verliezen. Of zoals dat in het Frans zo mooi klinkt: “Il faut se perdre, pour se retrouver”.

Tijdens mijn Erasmusuitwisseling – in het land van driekleur, vrijheid en broederschap – begon ik mezelf stukje voor stukje terug te vinden en herop te bouwen. Andere perspectieven aangereikt krijgen vanuit andere culturen heelt meer wonden dan een leger geneesheren.

Als ik nu terugblik vanuit een eerlijker perspectief weet ik dat mijn studententijd vooral een leerproces richting de volwassenheid was. Een met veel vallen, proberen op te staan, en regelmatig blijven liggen. Een pad dat ik heb afgelegd met geschaafde knieën en gekneusde handen. En ik weet niet of ik het einde wel echt bereikt heb. Geluk is nu eenmaal niet iets dat je in een bol.com-doos kan verkrijgen. Het is iets dat je voor jezelf moet leren maken. In de allerkleinste, allersimpelste momenten van de dag.

Het waren de slechtste en de allerbeste dagen van mijn leven tegelijkertijd en dat alleen al maakt
dat ik mijn glimlach nooit kan onderdrukken als ik erop terugkijk. De goede herinneringen blijven immers hangen, de slechte vervagen. Of om het nog eens met een anderstalige uitdrukking te zeggen “Het is belangrijker om niet de as, maar de gloed te bewaren. “

Student, hier laat ik je achter.
Als stof en as zijt ge gekomen, stof en as laat ik u achter. Het ga je goed.

DELILUNCH

advertentie

BUZZY BUNCH

Guido

advertentie

COPYLAND

BELLETRIE

POËZIE

Vluchtige vergetelheid

Ik wil mijn leven op briefjes schrijven
Zodat ik nooit meer iets kan vergeten
Ik laat ze glijden over de wolken
En kruipen over het gras
Alles om niet te vergeten
Hoe gisteren, hoe vandaag was

Ik wil mijn leven aan anderen verhalen
Zodat zij weten waar ik vandaan kom
Mijn woorden sluipen uit mijn mond
En zullen op hun netvlies branden
Alles opdat zij zouden weten
Hoe ik, hoe wij hier belanden

Maar misschien moet ik dingen juist loslaten
Zodat ik elke dag opnieuw kan beginnen
De herinneringen glippen door de mazen van het net
En zullen weldra vervagen
Alles, behalve die ene
Over hoe we zo genoten van vandaag, van alle vorige dagen

Amber Kwanten

Soms hoop ik dat het witte blad me hoort
en zachtjes haar grenzen openstelt
voor mijn dansende angst en haar geweld
Dan hoop ik dat mijn pen de pijn verwoordt,
verwerkelijkt – het verhaal vertelt
van de angst in mij en haar geweld

Want hoe mooi haar dans in de witte kilte,
zo snel verdwijnt haar elegante glanzen schijn
achter een nooit geschreven woordgordijn –

daar ruilt ze haar schuifpassen in de stilte
voor het verbleken van mijn gevoelsfontein
tot een eindeloze, lege vreeswoestijn

Dus hoop ik dan maar dat het witte blad me hoort
en binnen haar stille grenzen mijn grillige angst laat dansen

Want mijn ziel leeft enkel ongestoord voort
wanneer mijn angst beweegt op de zachte cadansen
binnen de grenzen van het wit dat haar niet hoort –
voor even uit het lichaam dat haar niet toebehoort

Jürgen Voet

Nach all diesen Eskapaden
in meinen alten Souvenirboxen,
verblassten Fotoalben
und silbernen Schmuckschatullen
werde ich immer noch verfolgt
von den unzähligen Erinnerungen,
die wir nie machen durften.

- Zukunftsnostalgie

Elena Van Meirvenne

advertentie

EXTRA

VERBIND DE OUDE WOORDEN MET DE NIEUWE OMSCHRIJVING!

ALBESTIERT

ECHTKOETS

FEZIKKER

GELDGIER

KNIJPKAT

KNUREN

KOEIONEREN

MAANKALF

NATGIERIG

PANTOFFELREGIMENT

RESPIJT

SAFFIAANTJE

SCHAVOTSPIJKER

SCHENDEKEUKEN

SCHERMUTSELING

SCHOBBEJAK

ZOMERZOTJE

iemand het leven zuur maken

sigaret

klein onbeduidend gevecht

iemand die alles regelt of doet

fluisteraar

plant die al vroeg in het voorjaar bloeit

kort uitstel

huwelijksbed

gezin waarin de vrouw de baas is

bedrieger

hebzuchtige persoon

misgeboorte

verlangen naar een alcoholische drank

iemand die ondanks goed eten en drinken toch mager blijft

luieren

kleine, ondeugende jongen

zaklantaarn zonder batterijen

SCRIPTOR SHITPOSTING

Wanneer je voor de zoveelste keer Animal Crossing opstart om een virtuele lockdownparty te organiseren.

HORO

RAM

Als een welbespraakt redenaar wind jij iedereen om je vingers, beste Ram. Je kan dat talent in je eigen voordeel gebruiken, maar zorg ervoor dat mensen zich niet tegen jou keren. Wie weet wanneer de samenleving zich plots tegen jou kan keren…

KLASSIEKE PERIODE

STIER

Op dit moment is het allemaal *love and peace* in jouw leven. Geen drama, geen zorgen… Je hoeft alleen maar te genieten van de nieuwe dingen die je kan ontdekken met deze extra vrijgekomen tijd! Veel plezier, beste Stier!

JAREN '60 EN '70

TWEELINGEN

Nu is het het ideale moment om eens stil te staan en te kijken waar je naartoe wil in het leven. Door nu wat meer op jezelf te zijn, kan je eindelijk die twijfels die al langer sluimeren uit de weg ruimen. Veel succes!

TOEKOMST

KREEFT

Beste kreeft, wat een decadente levensstijl heb jij eraan overhouden! Uitslapen en meer snacken dan werken voor school… dat is lef hebben! Wees op je hoede, want we weten allemaal hoe de *roaring twenties* geëindigd zijn…

JAREN '20

LEEUW

Hoewel het nu misschien een eenzame periode is, is er verandering op til! Het ideaal van de hoofse liefde maakt weldra zijn intocht in jouw leven! Hopelijk is het in het echte leven en niet in een of andere roman…

MIDDELEEUWEN

MAAGD

Beste Maagd, van alle sterrenbeeld ben jij het meest uit op sociale gerechtigheid en correctheid. Iemand moet de advocaat van de duivel durven te spelen en dat wordt je ook in dank afgenomen. Blijf vechten voor de goede zaak!

VERLICHTING

SCOOP

WEEGSCHAAL

Het wordt een druk semester, maar dat is geen reden tot paniek! Loop je checklist stap per stap af en je geraakt er wel! Lukt het niet, dan zijn de sterren niet aansprakelijk.

FRANSE REVOLUTIE

STEENBOK

Beste Steenbok, het is tijd om je grenzen te verleggen! Exploreer nieuwe terreinen en trek je niets aan van wat anderen zeggen. Alleen zo kan je nieuwe karaktertrekken in je eigen persoonlijkheid ontdekken.

NIEUWE TIJD

SCHORPIOEN

Beste Schorpioen, jouw leven lijkt wat overhoop te liggen. Gelukkig zal het verwoeste landschap dat je nu ziet zich op termijn terug herstellen en heropleven. Hou nog even vol en laat je vooral niet ontmoedigen.

JAREN '40

WATERMAN

Door je humeurige karakter, beste Weegschaal, heb je in deze periode de neiging om wat tegendraads te doen en lak te hebben aan de regels. Dit zal je duur komen te staan. Volg braaf de regels als je de situatie onder controle wilt houden.

RENAISSANCE

BOOGSCHUTTER

Vroeger was het allemaal makkelijker, nietwaar beste Boogschutter? Geen zorgen, geen deadlines en je mocht zelf jagen voor je voedsel. Probeer wat meer stil te staan bij de laagdrempelige zaken des levens.

PREHISTORIE

VISSEN

De sterren zien enkele ideologische conflicten in jou omgaan, beste Vissen. Kom eerst in het reine met jezelf alvorens verregaande beslissingen te nemen. Als je nu goed nadenkt, hoef je later geen verkeerde beslissingen terug te draaien.

REFORMATIE

DE UNI

De Dilemmaredactie heeft dit jaar een professionele chef-kok onder haar hoede genomen. In elke editie krijgt de lezer drie à vier simpele (maar toch lekkere) recepten voorgeschoteld. Samen met UniChef Stef Roesbeke kan elke student nieuwe bereidingen uitproberen op zijn/haar/andermans kot.

RIJST PAP

INGREDIËNTEN

1 liter melk van bij de agrariër (of van de Aldi is ook mogelijk)
150 gram rijst voor rijstpap (lees: dessertrijst)
30 gram echte hoeveboter (liefst van je eigen koe, maar dit mag opnieuw van de Aldi zijn)
75 gram witte kristalsuiker
1 ei (Bij voorkeur van je favoriete kip. Heb je die niet, dan is Aldi opnieuw je redder.)
Vanille

1. Begin met de rijst te wassen onder stromend water en laat het uitlekken.

2. Neem een pot met dikke bodem.

3. Smelt de hoeveboter en roer er dan de rijst onder.

4. Voeg de melk en de vanille toe. Breng het geheel aan de kook en laat het op een zacht vuurtje garen.

5. Na een half uur roer je de suiker onder de rijst en laat je alles nog een 10-tal minuten verder koken.

6. Ondertussen scheid je het wit van de eierdooier en klop je het eiwit op tot sneeuw.

7. Neem de pot van het vuur wanneer de rijst helemaal gaar is en meng de eierdooier en het eiwit eronder.

8. Giet je rijstpap in een schotel en laat het afkoelen. Als je geen velletje wil op je dessert, dek het dan af met huishoudfolie.

9. Klaar is Kees. Finishing touch: serveer met ongeraffineerde bruine suiker en een gouden lepeltje.

CHEF

WORST MET WORTELSTOEMP

INGREDIËNTEN

4 braadworsten
800 gram aardappelen
800 gram wortelen
1 fijn versnipperde ui
2,5 deciliter melk
boter
nootmuskaat
peper en zout

1. Schil de wortelen met een dunschiller en snij ze in plakjes. Kook ze gaar in licht gezouten kokend water.

2. Giet de wortelen af en laat ze uitlekken.

3. Stoof de wortelen smeuïg in boter tot ze smeuïg zijn. Voeg ook de versnipperde ui toe.

4. Bereid de aardappelpuree door de geschilde en afgekookte aardappelen te mengen met de melk, een klontje boter, peper en zout en nootmuskaat.

5. Voeg de wortelen eraan toe en meng alles goed onder elkaar.

6. Bak de braadworsten in een klontje boter.

7. Serveer ze bij de stoemp en overgiet het geheel met de bakjus.

ASPERGES OP VLAAMSE WIJZE

INGREDIËNTEN

24 witte asperges
6 eieren
1 bosje (verse) peterselie
20 centiliter geklaarde boter
nootmuskaat
peper en zout

1. Kook de eieren tot ze hardgekookt zijn (ongeveer 10 min.).

2. Schil de asperges en kook ze tot ze gaar zijn.

3. Pel de gekookte eieren en plet ze grof.

4. Was de peterselie en versnipper het fijn.

5. Voeg de peterselie bij de eieren en kruid het geheel met nootmuskaat, peper en zout (naar eigen smaak).

6. Giet de geklaarde boter bij de eitjes en meng alles goed.

7. Leg de asperges op het bord en schep de eieren met de boter en peterselie in een brede strook op de uiteindes van de asperges.

TIP!

Om de asperges te koken: gebruik een hoge pot en bind een touw rond de asperges zodat ze kunnen rechtstaan. Vul de pot met water, maar zorg ervoor dat de aspergekopjes niet onder water staan. Kook ze 4 minuten. Haal daarna de pot van het fornuis en plaats er een deksel op. Laat de asperges zo nog 10 minuten staan.

OPLOSSING

ALBESTIERT iemand die alles regelt of doet

ECHTKOETS huwelijksbed

FEZIKKER fluisteraar

GELDGIER hebzuchtige persoon

KNIJPKAT zaklantaarn zonder batterijen

KNUREN luieren

KOEIONEREN iemand het leven zuur maken

MAANKALF misgeboorte

NATGIERIG verlangen naar een alcoholische drank

PANTOFFELREGIMENT gezin waarin de vrouw de baas is

RESPIJT kort uitstel

SAFFIAANTJE sigaret

SCHAVOTSPIJKER kleine, ondeugende jongen

SCHENDEKEUKEN iemand die ondanks goed eten en drinken toch mager blijft

SCHERMUTSELING klein onbeduidend gevecht

SCHOBBEJAK bedrieger

ZOMERZOTJE plant die al vroeg in het voorjaar bloeit

advertentie

Filologica dankt haar

Prosenioren

Freek Braekman 98-99 (G)
Katrijn D'Herdt 02-03 (G)
Koen Goossens 02-03 (R)
Elisabeth Ghysels 03-04 (R)
Bart Peeters 03-04 (G)
Anne Bosman 04-05
Jeroen Meuleman 05-06
Benoît Lagae 06-07
Robin Van Cleemput 07-08
Aäron Maes 08-09
Tom Van Steendam 09-10
Stephanie Lannoo 10-11
Edouard De Prez 11-12
Maxim Mommercy 12-13
Madelon Bakx 13-14
Joachim Schol 14-15
Jan Bogaert 15-16
Tina Hottinger 16-17
Aulikki Lefèvre 17-18
Serafina Van Geertruyen 18-19

Peter

Jelle De Groote

Bevriende verenigingen

Auw La
Babylon
KHK
KK
KMF
Lingua
Moeder Zeug
OAK
Slavia
Tomo No Kai
Veto
V.G.K.

Academisch personeel

Gert Buelens
Johanna Barddal
Kristoffel Demoen
Mara Santi
Marco Formisano
Mark Janse
Marysa Demoor
Thijs Gillioen
Yves T'Sjoen

Ereleden

Anne-Cathérine Neirinck
Arne Chys
Arne Wittevrongel
Arthur T'Kindt
Aulikki Lefèvre
Charlotte Binnemans
Emiel T'Kindt
Eveline Vandewalle
Fien De Brie
Florine De Keyser
Hendrik De Slagmulder
Jan Bogaert
Jan Raeymaekers
Jan Vanarendt
Karel Van Ooteghem
Karen Cruyt
Kylie Cano
Lara De Clerck
Luca Garcia
Lucas Rabaey
Madelon Bakx
Maxim Stockx
Sander Laridon
Serafina Van Geertruyen
Tatjana Ceuterick
Tina Hottinger
Tine Maes
Tobias Cobbaert
Tom Vandevelde
Tom Van Steendam
Yasmin Crombez
Youness Iken